

**Sborník
literárních a výtvarných prací
1. ročníku
literárně výtvarné soutěže**

ZŠ Velké Poříčí 2024

akci podpořily:

městys Velké Poříčí, ZŠ Velké Poříčí a Rodičovská unie při ZŠ Velké Poříčí

Obsah:
Vítězné práce:

1. kategorie (5. – 7. třída) pohádka	str.
Sučanová Tereza - 1. místo O Lumpíkovi a vílách	7
Šimková Petra - 2. místo Žďárecký drak	8
Ansorge Šimon - 3. místo Rybník Bagr	9
2. kategorie (8. - 9. třída) báseň	
Barešová Rozálie - 1. místo Ještě nevím	10
Gultová Eliška - 2. místo Místo, kde bydlím	11
1. kategorie (1. - 4. třída) Místo, kde bydlím	
Jitka Hubková - 1. místo	12
Šimon Kuřátko - 1. místo	13
Simonová Janatová - 2. místo	14
Valerie Lenfeldová - 3. místo	15
Ester Pichová - 4. místo	16
Šárka Součková - 5. místo	17
2. kategorie (5. - 9. třída) Moje oblíbená postava	
Adéla Kupská - 1. místo	18
Rozálie Barešová - 1. místo	19
Lucie Hejzlarová - 2. místo	20
Ema Kuhnová - 3. místo	21
Julie Filipová - 4. místo	22
Anna Hornová - 5. místo	23

<u>Ostatní práce</u>	
Součková Šárka Princezna a hvězda	24
Bednaříková Aneta O záhadných strašidlech	25
Hornová Anna Mikešovo a Vilíkovo srdce	26
Purkartová Annabeth Princezna a lev	28
Fuchsová Eliška Princezna v nesnázích	30
Šrollová Eliška Magda Viktorka a nový domov	32
Kuhnová Ema Strašidelná školka	35
Klusáček Jan Ninja partička	37
Polická Julie Stoletá lípa	39
Zídková Kateřina Strašidla z Velkého Poříčí	40
Hejzlarová Lucie Opravdoví kamarádi	42
Hornychová Marie Hronovská louka	44
Hudečková Marie Princezna a její prababička	46
Pichová Marie Princezna a koně	48
Lazoková Michaela Rozzlobený les	50
Snášel Mikuláš Vodník Řdadil	51

Šulc Ondřej O zlém obrovi Pepíkovi Manovi	52
Voltr Radek O malém duchovi z hronovského hřbitova	53
Purašová Tea Zuzka a drak	55
Pavličková Tereza Babička, dědeček a kapybara	57
Pružinský Jan vbez názvu	59
Wittvarová Nela Hronov	60

výtvarná část

1. kategorie (1. – 4. třída) – Místo, kde bydlím

Berkela Alina	61
Buchar Jakub	62
Cvejnová Kristýna	63
Dostál Antonín	64
Ducháčová Valerie	65
Exnarová Marie	66
Fišer Antonín	67
Hanzlová Karolína	68
Hausknechtová Ester	69
Homolková Adéla	70
Honek Pete	71
Horáková Natálie	72
Horných Štěpán	73
Horváth Brian	74
Horvát Karel	75
Hrnčiarová Emílie	76
Hrochová Anna	77
Chistov Damir	78
Chepa Stanislava	79
Janatová Simona	80
Jandáčková Klára	81
Jano Sebastián	82
Jezberová Nela	83
Jirásková Tereza	84
Jošt Jakub	85
Jüptner Václav	86
Kellner Svatopluk	87

Kiet Le Tuan	88
Klábníková Sára	89
Klusáček Petr	90
Köhler Josef	91
Kratochvíl Max	92
Krmaš Antonín	93
Krtíčková Elen	94
Kuřátko Šimon	95
Kylarová Denisa	96
Lednová Ellen	97
Lenfeldová Valerie	98
Leonov Egor	99
Lindrová Lucie	100
Macháček Jan	101
Machová Nela	102
Martin Ondřej	103
Matoušková Magdaléna	104
Mencl Lukáš	105
Nováková Lucie	106
Novotný Daniel	107
Novotný Jakub	108
Novotná Tomáš	109
Olashyn Artur	110
Pavlíček Ondřej	111
Pešková Mia Patricie	112
Petrášková Sofie	113
Petryhan Bohdana	114
Pichová Ester	115
Polák Ondřej	116
Poláková Veronika	117
Polomský Jozef	118
Pražáková Rozálie Leontina	119
Riesner Petr	120
Romančáková Eliška	121
Richtera Matěj	122
Savkaničová Martina	123
Skala Václav	124
Součková Šárka	125
Šimek Antonín	126
Šimek Roman	127
Thérová Josefína	128
Tuan Khang Le	129
Tylšová Šarlota	130
Ulmanová Petra	131
Urbanovský Štěpán	132
Valenta Vojtěch	133
Vaněčková Viktorie	134
Vlachová Bára	135

2. kategorie (5. – 9. třída) – Místo, kde bydlím

Andrž Jakub	136
Aulich Jakub	137
Barešová Rozálie	138
Bartoňová Zora	139
Bednaříková Aneta	140
Cinková Nicol	141
Filipová Jlie	142
Franzki Diana	143
Hejnová Klára	144
Hejzlarová Lucie	145
Hornová Anna	146
Hornychová Marie	147
Hornychová Marie	148
Hudečková Marie	149
Jirman Matěj	150
Kaválek Michal	151
Klusáček Jan	152
Kubišová Gabriela	153
Kuhnová Ema	154
Kupská Adéla	155
Langer Vojtěch	156
Lazoková Michaela	157
Macurová Alice	158
Máslová Jiřna	159
Matoušková Anna	160
Navrátil Adam	161
Pavlíčková Karolína	162
Purašová Tea	163
Semerák Jáchym	164
Shaparna Varvara	165
Stehlík Antonín	166
Sučanová Tereza	167
Ševců Gabriela	168
Šimková Petra	169
Šrollová Eliška Magda	170
Šromová Karolína	171
Valášková Sára	172
Vítková Anna	173
Vítková Nikol	174
Voltr Radek	175
Voltrová Barbora	176

O LUMPÍKOVIA VÍLÁCH

Tato školka se nachází v Hronově. V této školce mají hrozně moc hraček. Od autíček přes stavebnice až po panenky. Nějaké ale nebyly panenky, ale víly. Byly tři: Lily, Amálka a Kája. Lily měla fialové šaty, Amálka růžové a Kája žluté.

Dělaly vše, co dělaly děti. Chodily s nimi ven, když šly děti spinkat, víly jim vyprávěly pohádku místo paní učitelky.

To ještě nevěděly, že tam s nimi je i dráček jménem Lumpík. Přišly na to, když se loučily s dětmi a začaly uklízet. Zrovna chtěly uklidit postavičku draka a ten najednou ožil.

Víly se chvíli bály, ale během chvíle se seznámily a skamarádily. Další den chtěly Lumpíka ukázat dětem, ale Lumpík se dětí bál. Dědeček mu totiž jednou vyprávěl, že když byl ve školce on, děti ho tahaly za ocásek a moc ho zlobily

Po chvíli ho víly přemluvily. Dětem se dráček moc líbil. Po obědě měly volnou chvíli a začaly si opět hrát. Dráček Lumpík dělal klukům řidiče v bagrech, víly zase holkám panenky do malého domečku.

Díky vílám i dráčkovi chodily děti do školky moc rády a nikdo neupustil ani slzičku, když od nich rodiče ráno odcházeli. To je moc těšilo. Nastal poslední den před prázdninami a děti měly karneval. Víly i dráček kostýmy nepotřebovaly, ale děti byly převlečené za vše možné. Nikolka byla princezna, Kuba zase rytíř a Pět'a hasič. Pro děti byly připravené různé disciplíny a za splněný úkol dostaly sladkou odměnu. Poslední den ve školce si všichni moc užili.

„A co budeme dělat teď? Děti už půjdou do první třídy a my tu budeme sami?“ ptala se Kája. Kolem zrovna šla paní učitelka a zaslechla Káju a dostala nápad. „A nechtěli byste tu být se mnou?“ zeptala se víl. Víly zajásaly. Když už všechny děti odešly, šli domů i oni. Díky paní učitelce dráček i víly poznali celý Hronov. Chodili spolu do divadla, navštívili Jiráskův rodný domek a mají spoustu znalostí o Aloisu Jiráskovi. S paní učitelkou se jim moc líbilo, ale po dětech se jim pořád stýskalo. Přesto si řekli, že za chvíli končí prázdniny a oni budou opět s dětmi.

Po prázdninách přišly nové děti a s nimi další dobrodružství.

Petra ŠIMKOVÁ

ZŠ a MŠ Žďárky, 5. třída

ŽĎÁRECKÝ DRAK

Žili, byli jednou jeden král s královnou. Bydleli v krásném zámku, který se tyčil nad městem Náchodem.

Jedné jarní noci se jim narodila dcera. Dali jí jméno Aneta. Anetka byla hodná, šikovná, statečná a krásná. Rostla jako z vody. Byla plná života a ráda pomáhala lidem.

Nedaleko Náchoda se nacházela malá vesnička. Žďářilo se tu uhlí, proto jí lidé říkali Žďárky. Vesnice ale skrývala děsivé tajemství. Nacházelo se tu místo, kterému se lidé raději vyhýbali. Byla to temná jeskyně, ve které žil tříhlavý drak. Měl obrovské zuby a z pusy chrlil jeden plamen za druhým, a právě ten drak si usmyslel, že chce princeznu Anetu za ženu. Celé království se zahalilo do smutku.

To se ale ví, že rodiče Anetku nechtěli dát drakovi, protože se o ni báli. Princezna ale byla moc statečná. Rozhodla se, že si draka půjde prohlédnout. A co se nestalo. Princezna a drak se skamarádili. Aneta totiž zjistila, že drak není vůbec tak strašlivý a zlý, jak se o něm povídalo. Byl jen osamělý. Od té doby se ti dva tajně scházeli. Když se o schůzkách dozvěděli královští rodiče, rozzuřili se. Nechali vyhlásit do širokého okolí, že kdo je draka zbaví, dostane pytel zlata. Nejprve se nepřihlásil nikdo. Jeden odvážlivec se později ale přeci jen našel. Postavil se hrozivému drakovi a usekl mu všechny tři hlavy. Princezna byla moc smutná, že přišla o kamaráda.

Když po čase šla znovu do dračí jeskyně, aby sem položila květinu, našla něco neuvěřitelného – dračí vejce. Dračí vejce si vzala domů a starala se o něj. Za pár týdnů se z vajíčka vylíhnul malý dráček. Dala mu jméno Plamínek a tajně ho schovávala v zámeckém sklepení. A jestli Plamínek nezemřel, možná žije na Náchodském zámku dodnes.

RYBNÍK BAGR

Jednoho dne se měl kopat rybník na chov ryb. Vše šlo podle plánu. Lopaty, bagry i dělníci byli připraveni. Odstranilo se vše, co ve stavbě překáželo, velké balvany, keře i stromy. To se však skřítkovi Lesoslavovi, který hlídal malý lesík, nelíbilo. Lesoslav se to lidem snažil vymluvit, ale nevěděl, že ho lidé nemůžou vidět a oni samozřejmě nevěděli, že nějaký Lesoslav existuje.

Totíž, každý skřítek má svůj les, jako má starosta svoji obec a jako prezident má svoji zemi, tak i skřítkové měli svého prezidenta, jmenoval se Velký Přírodoslav.

Jednoho dne Lesoslav vyrazil za Velkým Přírodoslavem. Zeptal se ho, co má dělat a on mu poradil, aby lidi potrestal. Když se Lesoslav vracel zpět do svého lesa, přemýšlel, co lidem udělá. A najednou ho to napadlo! Až budou lidé napouštět rybník, zajede s jejich bagrem do rybníka a utopí ho. A tak se i stalo. Jednoho večera, když už všichni dělníci odcházeli domů, Lesoslav nasedl do bagru. „Ježkovy oči“ zhrozil se Lesoslav nad tou hromadou páček a tlačítek a nezbylo mu však nic jiného, než všechny ty páčky a čudlíky zmáčknout a zatahat. „Heleme se, ono se to pohnulo!“ Akorát, že nevěděl, jaké tlačítko to bylo, tak to zkusil ještě jednou, znovu se bagr pohnul a už mu zbývalo poslední pomačkání, ale najednou si toho všiml jeden odcházející dělník. A však než stihl doběhnout k bagru, Lesoslav už měl domačkáno a bagr padal do vody. Lesoslav je však chtěl ještě více potrestat, tak vzal bílý prášek a posypal s ním bagr, aby ho lidé už nikdy nenašli.

A proto se od té doby říká tomuto rybníku Bagr. Lesoslav se také změnil, stará se o rybičky, které plavou v rybníku, používá mobilní telefon a někdy také zhlédne recept od Zdeňka Pohlreicha, jak uvařit kapra na smetaně.

Rozálie BAREŠOVÁ
ZŠ a MŠ Hronov, 8.B

JEŠTĚ NEVÍM

Proč se mě ptáš, co chci jednou dělat,
když jediný, co chci, je s kamarády pomlouvat
i obdivovat lidi, který známe.

Sedět na naší oblíbený lavičce
a řešit problémy, který asi ani nemáme,
zpívat text k jedný hloupý písničce
a koukat na nebe.

Proč se mě ptáš, jestli vím, kam půjdu na školu,
když jediný, co vím, je, kde koupit brambůrky a colu.
Kde udělat piknik, kudy dojít do lesa,
kdo se mi líbí, kde je jeho adresa
a kam jsme chodívali na hřiště.

Proč se mě ptáš, kde budu asi bydlet,
když jediný, co mě děsí,
je tohle místo opustit a nevědět.
Nevědět, kde jsou ty lesy,
kde jsou jaký zkratky,
míjet neznámý křižovatky,
který nevím, kam vedou.
(Snad za tebou.)

Eliška GULTOVÁ
ZŠ Velké Poříčí, 9. třída

MÍSTO, KDE BYDLÍM

Tam, kde řeka nahlas hučí
tam, kde v létě včely bzučí.
Velký dům za plotem stojí,
místo, kde se rány hojí.

Zahrada tu svítí kvítím,
nedokážu vysvětlit, jak dobře se tu cítím.
Ráno ptáci tiše pění,
jako když pohádku vyprávějí.

Kočka se na slunci sluní,
zrovna když mě paprsky budí.
Myslím, že je potřebné,
mít své místo kouzelné.

Vítězové výtvarné soutěže

Jitka Hubková
1. třída
ZŠ Velké Poříčí

Šimon Kuřátko
2.A
ZŠ Velké Poříčí

Simona Janatová
2.A
ZŠ Velké Poříčí

Valerie Lenfeldová
4.A
ZŠ a MŠ Hronov

Ester Pichová
4. třída
ZŠ a MŠ Žďárky

Šárka Součková
4. třída
ZŠ a MŠ Žďárky

Adéla Kupská
6.A
ZŠ a MŠ Hronov

Rozálie Barešová
8.B
ZŠ Hronov

Lucie Hejzlarová
5.A
ZŠ a MŠ Hronov

Ema Kuhnová
6.A
ZŠ Velké Poříčí

Julie Filipová
5.A
ZŠ a MŠ Hronov

Anna Hornová
5.B
ZŠ a MŠ Hronov

Šárka SOUČKOVÁ

ZŠ a MŠ Žďárky 5. ročník

PRINCEZNA A HVĚZDA

Za sedmero horami a sedmero řekami ležela malá vesnička. V té vesničce byla hora. Na vrcholu té hory rostl starý dub. Žádný jiný strom v okolí neměl tolik letokruhů, jako právě tehle. U toho dubu stál zámek. I když byl tak malý, že bychom spíše měli říkat zámeček. A v tom zámečku žila malá princezna. Byla osamělá, protože už neměla ani maminku, ani tatínka.

Princezně se po rodičích moc stýskalo. Každý večer sledovala hvězdy. Dávala jim různá jména a vymýšlela si, kdo na nich asi bydlí. Dokonce měla svou oblíbenou hvězdu. Byla to ta, co každý večer vysvitla jako první. Princezna jí říkala Amélie. Tak se jmenovala její maminka. Princezna si představovala, jak na téhle hvězdě žijí její rodiče a každou noc hlídají, aby se princezně něco nestalo. Zahřívají jí hvězdnými paprsky, aby se necítila, tak sama.

Jedné noci princezna usnula při pozorování hvězd na terase zámku. Z ničeho nic ji probudila obrovská záře a velká rána. Když si promnula oči, uviděla něco neuvěřitelného. Na vrcholu hory poblíž starého dubu ležela hvězda. Byla tak malá, že by se vešla do dlaně, ale zářila na kilometry daleko. Princezna se k hvězdě pomalu přiblížila. Měla strach, ale její zvědavost byla větší. Když ji měla na dosah, všimla si, že je na ní napsaný nápis „Nikdy nejsi sama“. Když si ho princezna přečetla, hvězda se jako by začala propadat do nitra hory, až nakonec úplně zmizela. Od té doby se už princezna nikdy necítila osamělá. A protože se hvězdná záře na vrcholu hory občas objevuje dodnes, říkají lidé této hoře Světlá hora.

Aneta BEDNAŘÍKOVÁ

ZŠ a MŠ Hronov, 5.A

O ZÁHADNÝCH STRAŠIDLECH

Jednou v Hronově na hřbitově se zrodilo nějaké strašidlo. Lidé o tom nevěděli. Jednou to strašidlo v noci přeletělo do lesa v Maternici. Pak zjistilo, že v noci je vidět a ve dne není, ale stále tam je. V nocích přebývalo ve studánce. Někdy si přeletělo na hřbitov.

Když najednou slyšelo nějaký řev, tak se otočilo a spatřilo, jak se jeden hrob nějak pohyboval. Vidělo, jak se z něj dostává nějaký duch. Když se podívalo, tak zjistilo, že to bude někdo, jako je on. Protože on se tam taky zrodil. Seznámili se a byli kamarádi. Jenže nikdo neví, jak vypadají. Lidé ani netušili, jestli strašidla vůbec existují. Oni o tom ani nepřemýšleli.

Jednou se z domu rozběhla holčička Anička a chlapeček Honzík. Šli ke studánce pro vodu, a najednou slyšeli nějaký hluk. Tak rychle napustili vodu a utíkali zpátky. Když přiběhli domů, tak mamince Janě všechno řekli. Maminka jim slíbila, že se tam zítra půjdou podívat.

Druhý den Anička s Honzíkem šli do školy. Když se vrátili, tak se s maminkou vydali do lesa. Nejdříve se šli kouknout ke krmelci, tam ale nic nebylo. Tak se vrátili.

Večer Aničku napadlo, že se tam můžou jít podívat, až bude tma. Honzík souhlasil. Mezitím si strašidla povídala o tom, co se stane, když je někdo uvidí. Anička s Honzíkem už byli u studánky. Strašidla je slyšela, ale neviděla. Honzík vytáhl baterku a rozsvítil ji. V tu chvíli vykřikl. „Pomoc!“ to jsou ale divná stvoření.

Anička se nebála a zeptala se, co jsou zač. Strašidla vše řekla a zeptala se, jestli budou kamarádi. Oba kývli hlavou. „Jasně!“ řekne Anička. Strašidla byla moc ráda a řekla jim tajemství, že když se napijí vody ze studánky, tak je uvidí i ve dne. Když se napili, tak nabídli strašidlům, jestli nechtějí jít s nimi domů. „No jasně, že chceme.“

Když přišli domů, maminka se zlobila, kde jsou. Anička s Honzíkem všechno vysvětlili a zeptali se, jestli strašidla tady můžou být s nimi. Maminka si povzdychla: „No dobře, ale přece jim dáte nějaké jména.“ Anička vymyslela Studnička a Honzík Materník. Strašidla byla tak ráda, že mají kamarády. Honzík si vzpomněl, že se musí i maminka napít vody ze studánky, aby je viděla i ve dne. Tak zítra tam půjdeme, ale už honem spát.

Od té doby s nimi strašidylka žijí a nikdo o tom neví.

Mikešovo a Vilíkovo srdce - Legenda nejvýznamnějších kocourů

Bylo nebylo jedno město Hronov a dům kde žili dva kocouři Vilík a Mikeš. Nerozluční kamarádi, kteří byli hrozně hraví a dělali neplechy za neplechou. Ale jednou utekli z místnosti, ve které se narodili a pobývali tam v ní. Byla to prostě jejich místnost. Když se rozhlédli, viděli velké schody. Vilík se tam hnál, až Mikeše přehnal, aby šel nahoru. Až vyšli úplně nahoru, kde byla půda. A záhadně byla otevřená. Když do ní vešli tak se porozhlédli. Koukali, co tam všechno bylo např. malé oblečení, hračky, hodně krabic a všeho moc a nevěděli, co to vůbec je. A po chvíli se rozutekli do všech stran. Bloudili se mezi krabicemi a hračkami, až viděli zářit modré světýlko. Když se tam podívali, viděli zajímavou věc, byla to nějaká věc. Chvíli na ní koukali a pak se k té věci přiblížili. Vilík byl natolik zvědavý, že na tu věc sáhl malou packou a vyšel z něj Vědec legendy kocouří a řekl. Dobrý den moc vás vítám. Jak se jmenujete? Vy jste Vilík a Mikeš. Váš předchůdce je nejspíš král legendy kocouří'' A Vilík s Mikešem byli stále ve střehu''. A ten vám něco přenechal.... To se dozvíte podle téhle kocouří mapy. Nechal to svým předkům a někam to schoval. Věděl, že je to bezpečný a že se to nikdo nikdy nedozví, to se dozvíte jenom vy. Hodně štěstí. Tak kocouři o tom ještě přemýšleli. A když vyšli po schodišti dolů do své místnosti, tak se na ten pláněk dívali a přemýšleli, kde se ta věc nachází. V každém volném čase nad tím přemýšleli. Byli bezradní nevěděli si rady.

Až Mikešovi po třech dnech došlo, že ta věc by se měla nacházet někde, na zahradě domu, kde bydleli. Tak se nenápadně zkusili dostat ven na zahradu. A když se tam po dlouhé době dostali, začali se rozhlížet kolem. Tak Mikeš prohlásil, že on bude hrabat a Vilík se bude porozhlížet kolem věcí, které se nacházely na zahradě. Tak se rozešli. Vilík k boudě a Mikeš k záhonkům kytek. Mikeš začal hrabat jámu u túje a první jeho jáma byla bez ničeho, tak Mikeš začal hrabat. Vilík se porozhlížel a rozhodl se, že půjde k největšímu nepořádku ke kanystrům a tyčím, a ještě všeho možného. Tak Vilík hledal, ale stále nic nenašel. Koukal ke kanystrům za kanystry, k tyčím ale stále nic. A Mikeš to samé. V túji u záhonku ale nic. Tak Vilík si řekl, že půjde za Mikešem, že si chce dát pauzu. Tak když Vilík za nim došel a řekl mu to jeho kočičí řečí, tak Mikeš váhal a šel s Vilíkem domů do jejich místnosti. Když už byli u vchodu, tak Vilík něco zahlédl v takové boudičce, kde dřív byli ještě jiní kocouři. Vilík se k boudičce podíval blíž, kde bylo zářivé světýlko a šel blíž a blíž a když se podíval do boudičky, viděl tam zářivě červený klenot. Vilík vešel do boudičky a vzal klenot

do tlamičky a ukázal to Mikešovi. Mikeš byl hodně překvapený, protože by ho nenapadlo, že bude schovaný v téhle boudičce. Když už byli v jejich místnosti, tak se na něj dívali a zkoumali ho. Když už byli oba dva unavení tak šli spát.

Druhý den ráno Vilíka probudil Mikeš: „Vstávej, je ráno v novinách se píše, že meteorit má na Hronov spadnout dnes, tak vstávej.“ Tak se oba dva napapali a přemýšleli co dál. Oba vůbec nevěděli, co mají dělat tak Mikeše napadlo, že půjdou za vědcem legendy kocouří. Tak se vydali na půdu, kde šli na místo kde ho našli. Když tam došli, tak se tam vědec objevil a říkal. „A dobrý den, vítám vás, co vás sem přivádí? A Mikeš řekl, že potřebují vědět, jak spojit svá srdce s klenotem. A vědec pověděl: „Tady máte mou knihu o legendách kocouří, protože meteorit už chtěl spadnout před lety a tady se píše, ten příběh s jinými kocouřími legendy. Nebojte, zjistíte to a potom mi knížku dejte.“ Tak zatím nashle. Tak kocouři seběhli dolů a podívali se do ní. Když už si mysleli, že ví, jak na to, tak se zabalili a šli na náměstí. Když už byli skoro na náměstí, tak viděli spoustu lidí, jak se strachují. Když byli na náměstí, tak jen čekali a připravovali se. Když kocouři už viděli meteorit, tak šli podle knížky. Oni totiž měli udělat rituál a uprostřed měl být klenot. Meteorit se blížil a blížil. A když skoro dopadl, tak kocouři se spojili a vsákl se do nich obou klenot a měli spojená srdce. A vypustili ze sebe zář na meteorit. Meteorit pro kocoury byl silný, ale jak ta jejich moc byla silná, tak meteorit vyletěl rychlostí zpátky. Sice nikdo neví, kde je meteorit dnes. Ale už nikdy žádný meteorit nezasáhl Hronov. Tahle pohádka se vypráví možná i do dnes.....

Annabeth PURKARTOVÁ

ZŠ a MŠ Hronov, 5.B

PRINCEZNA A LEV

Žila byla ve městě, které se jmenuje Hronov, jedna krásná princezna. Ta princezna měla ve svém zámku mazlíčka. Byl to lev. Princezna si ho vycvičila a nikomu neubližoval. Až jednou, když princezna spala, tak přišel do jejího zámku člověk. Lev si myslel, že je to zlý člověk, tak na něj zaútočil a škrábl ho přes obličej. Řev lva princeznu probudil, tak princezna rozsvítla. A ukázalo se, že to nebyl žádný zloděj, ale byl to princ. Princezna se prince zeptala, jak mu lev ublížil. Viděla, že má na obličejí velké škrábnutí, a tak druhý den přišel doktor. Řekl, že tak nebezpečné zvíře nemůže být na zámku, a poslal lva do cirkusu.

Princezna byla smutná, že už nemá svého mazlíčka. I když ublížil princ, princezna měla lva hodně ráda. Další den ráno se princezna vypravila do cirkusu, aby si vzala zpátky svého mazlíčka. Ale v cirkusu ji řekli, že jí ho nedají, protože lev tam patří. Princezna je přemlouvala, ale nebylo to nic platné, a tak vymýšlela plán, jak dostat svého mazlíčka zpátky. Vrátila se do zámku, aby si mohla vymyslet svůj plán a po chvíli jí něco napadlo. „Co kdybych se vydala znovu do cirkusu a vydávala bych se za ředitele dalšího cirkusu, kde hledají lva?“ Princezna se tedy převlékla a znovu se vypravila do cirkusu. Řekla: „Jsem ředitel dalšího cirkusu a přijel jsem z veliké dálky, abych do mého cirkusu přivedl lva.“ Ale lev princeznu poznal, rozeběhl se k ní a omylem jí ze sebe sundal převlek. Ředitel se rozzlobil a řekl ať jde domů a nikdy se tu už neukazuje.

Princezna byla smutná, že její plán nevyšel, a tak vymýšlela další a další plán. Přemýšlela dlouho až jí něco napadlo. „Půjdu do cirkusu a řeknu řediteli, ať mi ho pomůže znovu vycvičit.“ A tak princezna znovu zašla do cirkusu a zeptala se ředitele. „Dobrý den, pomůžete mi znovu vycvičit mého lva prosím?“ zeptala se. „Myslím, že když bude dostatečně vycvičený, tak může bydlet zase v zámku.“ dodala. Ředitel řekl, že by to možná šlo, ale musel se ještě rozmyslet. Lev byl hodně smutný, že musí být tam, ale věděl, že jednou princezna vymyslí takový plán, že ředitel dovolí vzít si ho zpátky na zámek. Dalšího dne ráno se ředitel rozhodl, že pomůže princezně lva vycvičit dostatečně, že bude moci jít zpátky domů. Ředitel zavolal princezně, že může přijít. Začnou s výcvikem. Když to princezna slyšela, byla moc ráda. V mžiku byla v cirkuse. Lev už se těšil až začnou.

Už uplynul týden a lev stále byl v cirkuse. Ale princezna věděla že za chvíli už bude mít lva zase zpátky na zámku. Uplynul další týden a ředitel svolil, že už si ho může vzít. Oba byly moc rádi, že můžou být zase spolu. Ale ředitel potřeboval do svého cirkusu lva, který by už nebyl smutný a něco by dělal. Protože ředitel princezně pomohl, tak princezna na oplátku pomohla jemu. Princezna se snažila najít nějakého lva, ale nedařilo se jí to, až jednou lev princezně řekl. „, Když jsem byl v tom cirkusu, tak mě ředitel vozil všude možně do jiných cirkusů.“ řekl lev. A pokračoval: „, Jednou jsem viděl v kleci dva lvi, a když byly spolu, tak se hádali. Co kdyby si jednoho lva vzal ředitel? Tak už by se přece nehádali. “ Lev měl pravdu. Tak to řekli ředitelovi, ať se tam zajede podívat. A opravdu. V kleci seděli dva lvi a hádali se. Tak ředitel poprosil druhého ředitele, ať mu jednoho lva dají.

Ředitel druhého cirkusu to nejprve odmítl, ale potom ho přemlouvali tak dlouho, dokud jim jednoho lva nedali. Když jim ho dal, ředitel cirkusu byl rád, že mu princezna pomohla. Lev si tedy žil s princeznou dále na hronovském zámku, a ředitel cirkusu měl konečně lva. Od té doby už lev zařve na princeznu, když vstoupí někdo do zámku. Nechce totiž, aby to s ním dopadlo ještě hůř.

PRINCEZNA V NESNÁZÍCH

Za sedmero horami, za sedmero řekami bylo velké království v Hronově a tam žila princezna jménem Lucka. Byla velmi chytrá a laskavá. Jednoho dne přijela její kamarádka

Emma z vedlejšího království. Jejich rodiče se moc nemusí ale kamarádí se. Emma řekla: „Naše rodiče na vás chtějí poslat armádu, prý se pohádali!“ Hned co to dořekla přijeli Emmy rodiče. Zamračily se na Lucku a odjeli. Hned co odjeli Lucka běžela za rodiči, ale zapomněla že jsou na dovolené v Praze. Šla za chůvou a všechno jí to řekla. Ale nevěřila jí to.

Lucka odešla s brekem a přemýšlela, jak zachránit království. Nejdřív ji napadlo že by poslala dopis rodičům ale to by už bylo po všem. Pak ji napadlo že by řekla vojákům, aby stáli pořád před branami a chránily království. „Jo to je dobrej nápad“ řekla Lucka. Vojáci neustále stály před bránou a furt nic. Najednou slyšely výbuch a všechny vojáci byli ve střehu. BUM! BUM! BUM! a další a další. Lucka chtěla mít rodiče u sebe. V tom přišla Emma a vzala ji za ruku a běželi pryč. BUM! Celé království se rozpadlo a zbyli tam jen zbytky po zámku. „Můj domov!“ vykřikla Lucka. Vojáci se furt snažili ale nebyli na to připravený. Je mi to líto“ řekla smutně Emma „ale neměli jste si začínat!“ V tu chvíli popadli vojáci z vedlejšího království Lucku a odvedli ji do hladomorny. „Emmo řekni jim, že jsem tvoje kamarádka!“ řekla smutně Lucka „Promiň ale musím“ řekla Emma a odešla. O pár hodin později slyšela trumpety. „Trumpety?...táta a máma jsou tady! Konečně mě někdo zachrání!“ A když to dořekla začal boj číslo 2. Líтали tam rakety, bomby apod. „MAMI! TATI! jste tam?“. „Halo?“ řekl někdo jemným hlasem. „Kdo je tam?“ řekla Lucka. „Lucko?“ „Tetičko!“ byla to tetička z Prahy! „Co děláš v hladomorně?“ „spíš co ty tu děláš tetičko, neměla bys být v Praze?“ „To ano ale dozvěděla jsem se o tý hrozný události. Musím tě odtud dostat!“ „To nepůjde...všude jsou strážé....ale možná“ vtom se začala pokoušet vzít klíč spícímu vojákovi. „Už to bude“ dokázala to! Vzala mu klíč a otevřela si svoji klec.

Hnedka běžela ven, ale tetička nikde, kde asi může být? Najednou se jí zjevila tetička před očima „Lucko běž za svým strýcem! Hned!“ a zmizela. Neposlechla ji a šla hledat rodiče. Byli tam! „Běž za svým strýcem!“ obejmula je a běžela za strýcem, sama nevěděla kde bydlí ale prostě šla za nosem. Uběhli hodiny a hodiny ale furt neviděla svého strýce. Šla přes náměstí, park Aloise Jiráska a viděla dokonce i školu! Když uběhly dny tak ho konečně našla. Bydlí někde na louce v chaloupce. Šla dovnitř a řekla: „strejdo rodiče mě sem poslali“. „Lucko!!“ a obejmuli se.

„V Hronově, v království je nebezpečno proto budeš bydlet u mě” řekl strýc, a pozval ji do starý, nenápadný chaloupky. „Hronov je krásné město, že?” řekl Lucky strýc a dal jí malinový teplý čaj. Poděkovala a zeptala se proč se tak dlouho neviděli. Neviděli se přes 6 let. A Luce je 15. „To je otázka, no s tetou jsme chtěli procestovat svět to jsme taky udělali.

Jenže když jsme tě chtěli navštívit, teta zemřela” Luce to hnedka docvaklo! Teta tam nebyla, byla to iluze...TAKŽE I RODIČE BYLI ILUZE?! Rodiče se měli vrátit až za týden. Takže to všechno jsem byla...já! Byla už tma a Lucka se chtěla už konečně vyspat. Furt ale nad tím přemýšlela. Ale hodila to za hlavu. Teď nebyla princeznou, ale vesnickou holkou!

Eliška Magda ŠROLLOVÁ

ZŠ a MŠ Hronov, 5.A

VIKTORKA A NOVÝ DOMOV

Všude byl slyšet křik dítěte. Rodiče už to nemohli vydržet. Rodiče se rozhodli, že dítě dají do dětského domova. Rodiče jí dali alespoň náhrdelník, kde bylo napsáno její jméno. V Hronovském dětském domově byly zlé vychovatelky.

Každý den si musel uklízet. Když byly Vánoce, nedostali nic i tak když v Hronovském hračkářství měli plno hraček, a ještě ke všemu nemněli ani vánoční stromeček a žádné ozdoby. Viktorka měla jedenácté narozeniny. Nedostala nic jiného než plnit úkoly, které ji nařídily vychovatelky.

V noci, kdy měla narozeniny, zaslechla podivný zvuk, něco jako PUCHR-PUCHR, Viktorku to moc zajímalo, ale bála se vkročit do té temnoty. Uběhlo pár týdnů a Viktorka upadla únavou do postele. Viktorku to vůbec nebavilo, každý den pracovat. Viktorka si vzpomněla na ten zvuk, který zaslechla v den kdy měla narozeniny. Chtěla nad tím přemýšlet, ale únavou rychle upadla do postele a usnula. O půlnoci se Viktorka vzbudila a zaslechla ten stejný zvuk. Zvuk byl úplně stejný PUCHR-PUCHR. Viktorka se rozhodla jít za tím zvukem. Už se nebála vkročit do té temnoty. Ten zvuk jí zavedl až k lesu. Nebylo vidět ani na krok. Viktorce se vůbec nechtělo vstoupit do lesa. Viktorka zaslechla ten zvuk. Rozhlížela se a uviděla světlo, ze kterého se ozýval ten zvuk z Hronovského lesa.

Viktorka šla za tím světlem. Na místě, kde bylo to světlo, stála chaloupka. Když vstoupila do chaloupky, seděla tam nějaká paní a míchala něco v kotlíku. (Viktorka si pomyslela, že by mohla být čarodějkou). Viktorka nevěděla, co má dělat. Paní řekla: „Ahoj já, se jmenuji Ajlany a jsem čarodějka“. Viktorka řekla pomalu a tichým hlasem: „Ahoj Ajlany, já se jmenuji Viktorka.“ Ajlany řekla: „Posad’ se, já jsem hodná čarodějka“. Viktorka se posadila. Ajlany řekla Viktorce, ať jí vypráví o svém životě. Viktorka začala pomalu a stručně vyprávět. Ajlany ji zastavila u toho, že jí rodiče dali do dětského domova. Ajlany se zeptala: „Nechceš žít nový a pěkný život? Ale musíš splnit tři úkoly.“ Viktorka nevěděla co říct. Začalo vycházet slunce. Ajlany požádala Viktorku, aby příští noc znovu přišla.

Když Viktorka byla skoro už u dveří Hronovského dětského domova, čekala tam na ni vychovatelka. Vychovatelka spustila na Viktorku přísným hlasem: „Kde jsi byla? Budeš zavřená ve svém pokoji na sedm dní.“ Viktorka byla celá bez sebe. Vůbec nevěděla, jak v noci půjde za Ajlany.

Viktorka přemýšlela nad tím, jak Ajlany říct, že chce žít nový pěkný život. V to ráno to Viktorku napadlo, jak vše říct Ajlany. Že vyleze oknem.

Když byla půlnoc, Viktorka vylezla oknem a spěchala za Ajlany. Viktorka vtrhla do dveří chaloupky jako blesk. Ajlany se lekla tak, že málem vylila lektvar z kotlíku. Viktorka se omluvila a hned zpustila, chci žít nový život. Ajlany přikývla a hned jí řekla první úkol.

První úkol zní: „Musíš mi přinést něco od tvých pravých rodičů“. Viktorka přemýšlela. A pak si vzpomněla, na ten náhrdelník od rodičů. Viktorka běžela zpátky do Hronovského dětského domova. Měla štěstí, protože to stihla, než vylezlo slunce. Viktorka ten náhrdelník hledala v každém koutku svého pokoje. A pak si vzpomněla, že ho má na vrcholku té největší skříně. Viktorka si vzala židli a dala ji před skříň. Stoupla si na ni, zašmátrala rukou a náhrdelník spadl dolů. Viktorka si dala náhrdelník na krk, aby jej neztratila. Ráno, když se vzbudila, vylezla oknem a spěchala za Ajlany. A dala jí náhrdelník. Ajlany jí řekla, že musí splnit druhý úkol.

Druhý úkol zní: „Dám ti nemocného králíčka a ty jej musíš uzdravit do dvou dnů“. Viktorka si vzala od Ajlany králíčka a spěchala s ním do dětského domova. Viktorka otevřela šuplík a vzala z něj pár léčivých bylinek. Bylinky smíchala s vodou, dala je králíčkovi do mističky, aby je snědl. Druhý den udělala to samé a v noci se králíček uzdravil úplně. Ještě té noci s ním běžela za Ajlany. Ajlany jí řekla: „Dobře Viktorko, máš splněný druhý úkol.“

„Třetí úkol, který musíš splnit, donést vzácnou květinu, do tří dnů. Květina se skládá z fazolového semínka, bylinky majoránky a okvětního lístku z fialové růže“. Viktorka šla zpátky se semínkem v ruce od Ajlany a přemýšlela nad tím, kde sehnat okvětní lístek z fialové růže. Pak si vzpomněla, že vychovatelka je pěstuje ve své zahrádce, kam nemá nikdo přístup. Viktorku to netrápilo, protože si z její zahrádky už vzala pár bylinek. Spěchala k zahrádce a přelezla plot. Ulomila jeden okvětní lístek a rychle spěchala do svého pokoje. Šla do své tajné zahrádky a tam zahrabala do hlíny semínko fazolky, semínko majoránky a lístek od fialové růžičky. Čekala dva dny, než vzácná květina vyrostе. Když šla do své tajné zahrádky, tak se před ní objevila krásná duhová květina. Čekala, než nastane noc. V noci Viktorka vylezla oknem do své tajné zahrady a květinu utrhla a spěchala za Ajlany.

Ajlany jí pogratalovala, že zvládla splnit všechny tři úkoly. A řekla jí: „Posaď se, pustíme se do čarování.“ Když Ajlany dočarovala, řekla: „Až se vzbudíš, budeš úplně někde jinde.“ Viktorka zpátky běžela úplně zmatená. V pokoji ulehla do postele a hned usnula.

Když se vzbudila, ocitla se úplně na jiném místě. Viktorka se radši štípla, jestli to není sen, ale nebyl. Před ní stál houbový dům. Viktorka vešla dovnitř a tam seděla Ajlany. Viktorka se rozeběhla a objala ji kolem krku. Viktorka se zeptala, co to je za místo? Ajlany odpověděla, „tohle je kouzelný les“. Viktorka jí poděkovala. Ajlany poslala Viktorku prohlédnout si kouzelný les. Viktorka

cestou potkala skřítky, víly, draky, léčivé ovoce, zajímavé květiny, které ještě nikdy neviděla. Viktorka narazila na houbový domeček, kde bylo napsáno Viktorka. Viktorka v houbovém domečku měla všechno, na co pomyslela.

Když uběhlo pár měsíců, Viktorka měla svoji zahrádku s léčivými bylinami a později ji Ajlany nabídla stát se čarodějkou. Viktorka samozřejmě přikývla. Pomalu se z Viktorky stávala čarodějnice. Poznala i jiné druhy zvířat, například rychlou želvu. Viktorka si v kouzelném lese moc užívala a na dětský domov zapomněla.

STRAŠIDELNÁ ŠKOLA

Nedaleko Náchoda je městys Velké Poříčí a v tom Poříčí je veliká a krásná škola. Ta škola je už hodně stará, ale dnes je opravená a moc pěkná. Dříve v té škole strašilo, protože pokaždé, když do ni někdo vkročil, se z ní už nikdy nevrátil. Obyvatelé, kteří dříve ve Velkém Poříčí žili, museli chodit do jiných škol. Jednoho dne se jeden statečný mladík jménem Ondra rozhodl, že se do té školy půjde podívat. Otec a matka mu říkali, ať nikam nechodí, ale místo toho, aby poslechl, řekl, ať se o něho nebojí a že se jim vrátí v pořádku. V pátek po obědě Ondra vyrazil. Za chvíli byl na místě. Škola byla otevřená, takže mohl jít dovnitř. Když vešel, byl tam velká tma a nic neviděl. Naštěstí si vzal baterku, aby si mohl posvítit na cestu. Po chvíli dorazil do přízemí školy. Brodil se kalužemi, protože do školy zatékalo. Také tam byla snad stovka pavučin a po některých dokonce lezli i pavouci. Došel se dveřím, na kterých bylo napsáno ZÁKAZ VSTUPU. Ondra se zděsil, až padnul na zem. Nakonec se rozhodl, že ty dveře otevře. Pomaličku pootevřel dveře jenom na škvírku, aby se podíval, co dveře skrývají. Když je otevřel, tak na něho vypadl kostlivec Evžen, který kdysi dávno byl v laboratoři na výzkumu. Jenomže se výzkum zvrtnul a kostlivec ožil. Od té doby po škole bloudí a straší lidi. V momentě, kdy na Ondru spadl, Evžen se zděsil a spadl na zem. Chvilí nereagoval a potom se probral a Evžena vrátil zpátky do místnosti. Když Ondra ještě přemýšlel, co se to právě stalo, tak mezitím se v místnosti, kde byl Evžen, začalo něco dít. Ondra si řekl, že se půjde podívat i do prvního patra. Vyšel schody a šel do bývalé sborovny. V místnosti, kde byl zavřený Evžen, začalo být rušno. Evžen začal ožívat a s ním i zombíci, kteří byli zakopaní na školním hřišti. O zombících zatím Ondra nevěděl, ale brzy se o nich dozví. V té sborovně Ondra našel truhlu a v té truhle byl jakýsi svitek. Byl to svitek o minulosti školy a zmínky o zombících a Evženovi. Ondra se vylekal. Na jedné straně svitku bylo napsáno, že když Evžen ožije, tak ožijí i zombíci, ale také tam napsáno jak to zastavit. Když si to Ondra četl, tak zaslechl bouchnout dveře a kroky, které šly po schodech. Ondra popadl svitek a běžel nahoru do druhého patra. Vyběhl směrem k půdě, protože se ve svitku píše, že když vyleze na střechu a řekne zaklínadlo, tak se všichni promění zpátky na normální lidi. Jakmile Ondra dorazil k půdě, tak hledal okno na střechu. Okno po chvíli našel a po starém žebříku vylezl na střechu, otevřel svitek a řekl zaklínadlo, které znělo „Abraka Dabraka, ať se rozevrou oblaka“ a najednou se za Ondrou začaly ozývat hlasy lidí. Ondra sešel ze střechy na půdu a divil se, že vidí po tak dlouhé době známé tváře. Někdo se ho zeptal, co

tady dělá a Ondra odpověděl, ale to je na dlouhé vyprávění. Za týden už všechny děti chodily do školy a Ondra se stal jejím ředitelem. Konec.

Jan KLUSÁČEK

ZŠ a MŠ Hronov, 5. B

NINJA PARTIČKA A VELKÝ DRAMA

Kdysi dávno asi před rokem, se stalo něco, co nejde popsat pár slovy. Řeknu vám svůj příběh o tom, jak jsem se stal ninjou. Tak poslouchejte. Před rokem v Hronově jsem jako obvykle šel do školy, ale ve škole to všechno začalo. Sedl jsem si do své lavice, a najednou se začala otřásat zem, a už to začalo, viděl jsem písečnou tsunami. Říkal jsem si: „a je konec“. V šatně jsem viděl trhlinu, do které se dalo schovat a přežít. Ale pak mě napadlo: „a co ostatní?“. Běžel jsem za ostatními, ale nikdo tam už nebyl. Najednou písečná tsunami zasáhla školu rozbila okna, písek se dostal dovnitř, a mě zachránily lavice, smetli se na mě takovým způsobem, že mě to zachránilo život. O 6 hodin později jsem se probral. Sundal jsem ze sebe ty lavice a porozhlídnul se a viděl jsem hodně písku a zombíky. Opatrně jsem proklouzl ze školy a utíkal jsem domů. nikdo tam nebyl ani psi. A pak jsem se rozhodl, že abych přežil musím se stát ninjou.

Den 1: V obchodě jsem našel grappling hook, tak jsem si chvíli hrál na spider-mana.

Den 2: Nic moc se nestalo jenom jsem trénoval.

Den 100: Díky tomu že fungoval internet a youtube návodům jsem se stal docela dobrým ninjou.

Den 101: Šel jsem do obchodu a tam se to stalo, vzal jsem zásoby a šel jsem domů

Ale za mnou někdo stál otočil jsem se a nikdo tam nebyl, tak jsem pokračoval v cestě, ale najednou jsem dostal přímo do obličeje byla to Lila. Holka ze třídy, která pochází z Japonska. Ale ani se nedivím že mi vlepila do obličeje,

protože jsem na sobě měl masku. Ani tomu že je ninja. Bojoval jsem proti ní cca 2 hodiny než mi sundala masku. V tu chvíli řekla „Honzo? Ty?“. Já se radoval že nejsem sám. Nicméně řekla mi, že ví, jak zachránit lidstvo a celou planetu. Řekla mi o krystalech, kterých když se dotkneš, vybuchnou ale můžeš ho zničit pouze 1, a jsou 4, a my jsme 2. Ale pak mi řekla „jsem v týmu, kde jsou ještě další 2“. Já byl strašně šťastný, když jsem zjistil že to jsou mé kamarádi Lukáš a Tonda. Šel jsem do jejich základny, a tam my dali můj momentální ninja oblek. Ale potom jsme si uvědomili, že nevíme, kde jsou ty krystaly, potom jsem za gaučem našel mapu, kde jsou, byly vedle školy, na náměstí, v knihovně a v Penny. Šli jsme tedy ke škole a viděli tam jeskyni. šli jsme do té jeskyně, a viděli tam hodně ohnivých goblinů. Jen tak tak jsme je porazily.

Tonda však vzápětí našel krystal a zničil ho. V tom výbuch, najednou Tonda začal lítat.

Kolem něj byl oheň. Já myslel že Tonda vybuchne, v tu chvíli začal ovládat oheň.

Mezitím já byl hodně zmatený. Tak jsme se vydali na náměstí tam ta jeskyně byla taky,

když jsme šli do té jeskyně měl jsem divný pocit, jako kdybych se topil. A pak Jsem zjistil proč, byli tam vodní ještěři, V tu chvíli mi došlo že tady bude vodní element. Bojovali jsme, a bojovali až jsme vyhráli Lila se dotkla krystalu a ovládala vodu. Ale málem nás utopili. Tak jsme šli do knihovny. Tam taky byla jeskyně, ve který jsem slyšel blesky. S toho jsem odvětil že tu bude element blesku a nepletl jsem se, ale nikdo tam nebyl tak ho vzal Lukáš a prchali jsme.

Šli jsme do penny a já byl nervózní našli jsme jeskyni a šli jsme do ní a byl tam obří pavouk který ovládal oheň a stříkal jed. Však ten mě shodil do obří propasti, nebýt toho krystalu tak bych umřel. Byl to element pavouka. Nahoru jsem se dostal jako spider-man, díky elementům jsme společně toho pavouka porazily. Ale jak jsme vylezli nic se nestalo jediný co, tak že tam bylo hodně zombíků, tak jsme zničili prvního zombíka a zjistil že elementem ze zombíka uděláme člověka tak jsme je všechny porazili najednou výbuch, Pak jsem se probral a zjistil že už nikde není písek ani zombíci. A takhle jsem se stal ninjou doufám, že se vám to líbilo. Konec.

STOLETÁ LÍPA

Stoletou lípu najdete ve Velkém Poříčí. Název stoletá nese kvůli tomu že před sto lety se tady válčilo a byli tady rytíři, a jednomu rytíři po cestě vyhládlo tak šel do hospody se najíst. Objednal si maso a víno. Hospodyně mu přinesla vše co si objednal a pak se ho zeptala jestli si nechce koupit štěstíčko za deset korun. Rytíř si ho koupil a dal si ho do kapsičky u kalhot. Šel za rytíři, že půjdou do boje, ale v tu chvíli mu vypadlo to štěstíčko z kapsy. Vodník Zámečník který seděl ve své sluji to však viděl ale řekl si že si to štěstíčko vezme pro sebe a koukne se co v něm je otevřel to a uviděl malé semínko, tak si řekl že ho zasadí. Tak si šel najít vhodné pěkné pěkné místo kde by to mohl zasadit, šel přes louku ale řekl si že to na louku dávat nebude tak šel dál a až po chvíli došel k cestičce a řekl si že by to u ní mohl zasadit. Udělal si dolíček do hlíny a hodil tam to semínko. Po chvíli si ale řekl, že to musí zalít vodou. Tak vodník šel pro vodu do své sluje a když nabral konvičku vody, tak utíkal zalít semínko. Každý den to takhle dělal aby to vyrostlo a za dlouhých sto let ve Velkém Poříčí vyrostla nádherná stoletá lípa. A vodníka napadlo, že když to je sto let, tak to půjde říct do hospody když šel do hospody, tak ho po cestě překvapila zlatá jablka. Řekl si že si je utrhne, vzal si tři a šel do hospody. Hospodyně mu ale řekla že ty zlatá jablka tam nastražila ona. Vodník ji na to řekl že je taky zasadí aby za sto let mohl jablka pojmenovat stoletá jablka, když už jeden strom ve Velkém Poříčí nese název stoletá lípa.

STRAŠIDLA Z VELKÉHO POŘÍČÍ

Velké Pořící je v kraji odkud pochází mnoho pohádek. Určitě všichni víte ,kde je naše rozhledna Signál, ale určitě nevíte že tam straší Bílá Paní. Říká se, že tam žije už přes tisíc let. Viděl ji jen jeden jediný člověk a to jen na malý okamžik. Žije tam s ní i bezhlavý rytíř, který si ji vzal za svou ženu. Mají syna hejkala, který se jmenuje Hugo. Žije v tom lese jak je Signál, je mu 684 let a je velmi zvědavý.

Jednoho rána se po dlouhé době šel projít lesní cestou až úplně dolů, kde je malý rybníček a když viděl bublinky, věděl, že si tam vodník Čenda pod hladinou prdnul. U toho rybníčku Čenda občas sedával a kouřil svoji dýmku. Někdy zas pořádal koncert. On fídlal na housličky a žabí sbor ho doprovázel svým skřehotáním. Byla už tma a Hugo už byl unavený, tak šel spát.

Druhý den ráno, když se probudil, viděl ve svém lese trolla, ale byla to holka. Začali si spolu povídat, a jak si tak povídali, začali být kamarádi. Hugo o ní zjistil, že se jmenuje Vrtulka a že bydlí na letišti. Také mu popsala jak to letiště vypadá a v jeho představách to byl úplný ráj.

Když se znali už dlouho, tak Vrtulka vzala Huga na letiště a ukázala mu to tam. Byla to taková krása, že tam byli až do západu slunce. Když už byla tma a byli vidět hvězdy, tak si lehli oba do trávy a Hugo Vrtulce řekl že se mu líbí. Vrtulka nejdřív mlčela, ale po chvíli řekla, že on jí taky, a tak spolu začali chodit. Další den chtěl Hugo Vrtulku představit svým rodičům, kteří byli moc šťastní, že si Hugo někoho našel.

Za pár dnů Hugo a Vrtulka šli na výlet ke hřbitovu nad školou. Když se tak procházeli po hřbitově, najednou potkali smrtku. Hrozně se jí lekli a utíkali pryč. Smrtka je ale dohnala a řekla jim že se jí nemusí bát a že jim neublíží. Po pár minutách se jich zeptala, jestli si zahrají na babu, a tak hráli až do večera a velmi si to užívali. Když byli už z toho běhání unavení, tak šli na louku a lehli si. Za chvíli se Vrtulka zeptala smrtky, jestli chce jít další den s ní a Hugem na výlet. Smrtka hned souhlasila. Tak se domluvili, že v osm ráno budou mít sraz na hřbitově. Když se ráno sešli, tak vyrazili. Šli na pole a tam si udělali piknik. Měli s sebou malinovou limonádu, čokoládové sušenky a jako chuťovku sušené červy. Když to všechno snědli, tak si dali šlofika.

Po dlouhé době když se Vrtulka vzbudila, tak si všimla že smrtka zmizela a Hugo ještě spí. Vzbudila tedy Huga a šli ji hledat.

Byla už skoro tma, ale smrtku ještě nenašli. Najednou si všimli nějakých pohybů, tak tam šli a konečně smrku našli. Byla uvězněná v nějaké pasti a nemohla z ní vůbec vylézt, ale když ji chtěli

pomocť ven, tak se najednou objevil Vrtulky táta. Hned se na ně začal zlobit, že stojí u pasti ve které je smrtka a ta jim ublíží. Vrtulka mu vyprávěla, jak se spolu spřátelili a co spolu zažili. V tu chvíli tatínek pochopil, že v pasti smrtku drží zbytečně, tak jí pomohl ven a jako omluvu jí dal košík těch nejsladších jahod. Od té doby smrtka přestala být pro strašidla nebezpečím.

Hugo, Vrtulka a někdy s nimi i smrtka spolu plánovali a podnikali různá dobrodružství. Jednou si takhle naplánovali večerní piknik, jelikož se blížila noc, kdy měl být měsíc v obřím úplňku. Hugo řekl, že ví o krásném místě, které se nachází cestou na Signál. Je to taková louka u lesa, na které jsou dokola rozestavěny obrovské kameny. A za svitu měsíce je to tu taková nádhera, až z toho mnozí ztrácí dech.

Vzali si s sebou tři láhve malinovky, hromadu čokoládových sušenek, oříšky, sušené červy a houby. Po dlouhé době k nim přiletěl netopýr a proměnil se v upíra. Všichni se ho moc báli, protože se o upírech ví, že pijí krev. Ale on jim řekl, že se ho bát nemusí. Hugo se zeptal, proč za nimi přiletěl a on řekl, že je tak trochu zvláštní upír. Krev mu vůbec nechutná, ale malinovou limonádu přímo zbožňuje. A tak když ucítil její vůni, tak letěl tam, kam ho jeho nos vedl, až ho dovedl sem. Hugo se nad tím zamyslel a trochu malinovky mu dal. Také mu dovolil, aby tu s nimi přespál. Smrtka se ho zeptala, jak se jmenuje a on jim odpověděl že Trn. Když se koukali na ten měsíc a na ty hvězdy, tak všichni úplně žasli jaká to byla krása. Druhý den ráno se domluvili, že takovýchle výlety budou muset dělat častěji.

Až se jednou půjdete projít na Signál nebo na letiště, tak se pořádně dívejte a při trošce štěstí nějaké strašidlo určitě uvidíte.

OPRAVDOVÍ KAMARÁDI

Ve městě Hronově, kousíček za náměstím je Pivovarský rybník. Není to však obyčejný rybník, je to rybník zázračný, protože v něm bydlí vodníci. Taťka, mamka a vodníček Karlík. Ve dne, když rodiče spali, Karlík vylézal z jezera a setkával se se svým kamarádem, chlapcem Honzíkem, který bydlel v nedalekém mlýně. Společně si hrávali v lese, protože tam nechodili ostatní lidé.

Jednou je však při hře vyrušili turisté. Vodníček se polekal, rozběhl se k jezeru tak vylekaný, že se zapomněl s Honzíkem rozloučit.

Tatínek i maminka už na něj čekali. Byli velmi rozlobení, protože se o vodníčka báli. Smutný vodníček jim všechno řekl a společně vymysleli, že půjdou ke mlýnu a nechali Honzíkovu před dveřmi šupinku z kapra. Když se Honzík ráno probudil a našel ji tam, věděl, že je vodníček v bezpečí.

Honzík také o Karlíkovi řekl svým rodičům. Všichni se pak dohodli, že se chlapci mohou spolu kamarádit i dál a mlynář ještě poprosil taťku vodníka, aby mu dával pozor na mlýn i v noci.

Taťka vodník každou noc hlídal mlýn, tak jak se domluvili s taťkou od Honzíka. Jednou v noci taťka vodník slyšel podivný zvuk. Řekl si, že to bude nějaké zvířátko z lesa, protože mlýn je postaven hned vedle lesa. Ale v tom zahlédl podivnou postavu. Ta postava se k němu přibližovala a taťka vodník se začal bát. Postava k němu přišla a povídala: „Pust' mě dovnitř“. Taťka vodník věděl, že ho dovnitř pustit nemůže. Ale postava najednou byla uvnitř. Taťka vodník nechápal, jak se tam mohla dostat. Ale v tom viděl, jak se postava blíží k Honzíkovu. Taťka vodník běžel za ním, ale nestihl ho chytit a postava i s Honzíkem zmizela.

Taťka vodník běžel za rodiči Honzíka a všechno jim řekl. Rodiče tomu nevěřili, a tak se podívali do pokoje svého syna. Nevěřili svým očím, Honzík tam opravdu nebyl. Ale byl tam nějaký vzkaz. Bylo tam napsáno „Zítra zase přijdu“. Taťka vodník to šel říct Karlíkovi. Karlík byl smutný a plakal. A napadlo ho, že půjde s taťkou v noci hlídat mlýn. Ale taťka vodník mu to nedovolil.

Uběhl den a nastala noc. A taťka vodník s tatínkem od Honzíka hlídali mlýn. Černá postava se zase objevila a povídala: „Jen Karlík může zachránit Honzíka, tím že splní tři úkoly. Zítra si přijdu pro odpověď, jestli chce Karlík zachránit Honzíka nebo ne.“ a zase zmizela. Taťka vodník všechno řekl Karlíkovi i mamince. Karlík řekl, že chce zachránit Honzíka, ale rodiče s tím moc spokojení nebyli. A tak se domluvili, že s ním půjde i taťka vodník. Byla zase noc a Karlík tajně šel

za tatškou, proto aby náhodou neřekl, že ho nechce zachránit. A když byli u mlýna, tak se Karlík schoval za roh mlýna a pozoroval kdy se objeví postava. Postava se objevila a zeptala „ Jak se Karlík rozhodl? “ a tatška vodník povídal, že ho zachrání, ale že půjde Karlík i on. A postava odpověděla „To nepůjde, buď půjde Karlík sám nebo Honzíka omráčím a bude mi navždy sloužit “. Tatška vodník řekl, že Karlíka nepustí. Karlík vyběhl a povídal tatínkovi: „Já chci zachránit Honzíka“ . A postava řekla „Tatško vodníku, vy do toho mluvit ale nemůžete. “ a ještě jednou se zeptala Karlíka. „Karlíku opravdu chceš zachránit Honzíka? Protože když ty úkoly nesplníš, tak dopadneš ty i Honzík tak, že vás omráčím a budete mi na vždy sloužit. “ Karlík se chvíli rozmýšlel a pak řekl „Ano, já chci Honzíka zachránit. “ A tak postava i s Karlíkem zmizela.

Potom se objevili v lese. Postava říká Karlíkovi: „ Jako první úkol si musíš najít koně.“ Karlík tedy šel hledat koně. Šel dál a dál a našel farmu, kde bylo několik zvířátek. Mezi nimi byl i jeden kůň, kterého krmil zrovna pan farmář. Karlík šel za panem farmářem a poprosil ho, jestli by mu nepůjčil koně. Pan farmář mu řekl „Ano klidně, ale potřeboval bych ho zpátky do pěti dnů.“ Karlík mu řekl, že do pěti dnů ho má tady zpátky na farmě. Vzal si koně a jel za postavou.

Přijel k postavě a postava mu povídá „Jako další úkol si nyní musíš vyrobit meč a štít, který budeš potřebovat později.“ Karlík tedy vyrazil hledat suroviny na výrobu meče do lesa. Po chvílce hledání našel krásný kus dřeva, z kterého by šel vyrobit krásný štít. Chvíli poté našel i kus železa, které nejspíše tu někdo dříve zahodil. Posbíral tedy všechny potřebné věci a vyrazil za panem kovářem. Ten mu ukoval krásný meč a Karlík si mezi tím vyrobil krásný štít. Poděkoval panu kováři za pomoc a vyrazil zpět za postavou.

Když Karlík dorazil, postava mu sdělila, že ho čeká poslední úkol. A to ten nejtěžší. Musí porazit dvouocasého draka, který ho už dlouho obtěžuje. Pokud to Karlík zvládne, tak Karlíka i Honzíka pustí. Karlík tedy vytáhl meč a pustil se s drakem do boje. Boj to byl velmi těžký a zdlouhavý, ale nakonec Karlík dokázal draka porazit. Postava tedy propustila oba dva kluky. Karlík a Honzík šli nejprve vrátit koně zpět na farmu a poté vyrazili zpět oba dva do svých domovů.

Když přišli domů, rodiče Karlíka i Honzíka byli velmi rádi, že se oba dva kluci vrátili celí a zdraví.

Marie HORNYCHOVÁ

ZŠ a MŠ Hronov, 5.A

HRONOVSKÁ LOUKA

Bylo jednou jedna malá holčička, jmenovala se Maruška. Bydlí v Hronově, je jí 12let a má černé vlasy. Jednoho dne šla s tatínkem na procházku na Hronovskou louku, kde je takový kopeček.

Postavila se tam a viděla a cítila, jak se stromy hýbou. Najednou něco cítila. Země se pohnula. Uviděla kovovou tyč, ale nebyla obyčejná, vysunula se ze země a najednou začali padat z nebe dinosauři, zvířata a kytky, co už vyhynuli a věci z jiných galaxií. Chvilku Marie stála a pak začala utíkat do Hronova. Když tam doběhla, tak najednou nad městem byla velká bublina, která je chránila před těmi zvířaty. Něco se zvrtilo, nemohla jít do školy, bylo by to nebezpečné, lidé si udělali tunely pod zemí.

Asi po měsíci se Marie rozhodla, že vše vrátí do normálu, ale nešlo to. Všimla si, že bublina praskla. Všichni křičeli „ZACHRAŇTE SE!!!!!!!!!!“ Marie se lekla a začala křičet “Mami! tati! Any!” Všichni se schovali do bunkru

Uběhly dva roky, Marie bydlela v podzemí, bylo jí tam dobře, školu měla doma, protože bylo nebezpečné chodit ven. Jednoho dne se jí změnil život. Na zemi u jejich bunkru uviděla klacík, začal mluvit a chodit!!!!!!

“Kdo jsi?” zeptala se.

“Jsem Robin a ty? “

”Já jsem Marie.”

“Těší mě.”

“Jo mě taky. Chci se zeptat, jestli nevíš, co to způsobilo, proč tu jsou dinosauři, a jak ses tady objevil ty?”

“Tak to fakt nevím a proč to potřebuješ vědět?“, zeptal se Robin

“Jen tak, chci totiž vyřešit záhadu s dinosaury”

“Tak to jo, a máš už něco?”

“No, nic nemám.”

“Hele, jestli chceš, tak ti můžu pomoci, sejdeme se zítra o půl osmé tady na stejném místě.”

“Ok, tak čau.”

Ráno se Marie probudila a vylezla z bunkru. Robin už na ni čekal. Museli si vzít

zelené oblečení, aby se maskovali proti dinosaurům. Robin řekl Marušce, že zjistil, jak jde vše vrátit do normálu. Museli se dostat tunelem na hronovskou louku a ze země vytáhnout kovovou tyč. V tu chvíli se Maruška lekla:

“Ale to znamená, že ty zmizíš taky?”

“Ano, bohužel”

Maruška z toho byla smutná, ale věděla, že to musí udělat. Došla s Robinem ke kovové tyči, objala ho a rozloučila se. Poté vytáhla tyč ze země a Robin i ostatní dinosauři zmizeli.

Když se vrátila domů, tak už nemuseli bydlet v bunkru v podzemí, ale mohla už spát ve svém domě ve svém pokoji. Maminka zavolala na Marušku, ať si vyprázdní kapsy u bundy a přinese bundu na praní. Marušce se nechtělo, ale přesto sáhla do kapsy a najednou ke svému překvapení vytáhla malý klacík, který se pohnul.....

Marie HUDEČKOVÁ

ZŠ a MŠ Hronov, 5. B

PRINCEZNA A JEJÍ PRABABIČKA

Bylo nebylo, žila jedna milá princezna Krasomila. Krasomila měla otce Jaroslava. jednou dávno za ní přišel otec a povídá: „Krasomilo! Mám pro tebe novinku” Krasomila se na otce podivně podívala, Řekl jí, že pojedou do malého městečka HRONOV. Otec jí neřekl důvod, měla se ho dozvědět až bude v tom městě. Krasomila se večer nadšeně zabalila, takže si toho nemusela brát hodně. Druhý den odjížděla s otcem a pak když dojeli, provedl jí ve městě a řekl jí zajímavosti. Otec jí řekl, tu nejzajímavější zajímavost, proč jsem jeli. Řekl jí, že tu měla prababičku Ivu. Krasomila chtěla o té prababičce víc vědět, a tak otec jí řekl takový malý příběh o prababičce: prababička Iva se narodila jako chudá holčička, nebyla královna, ale přála si. aby byla. Pak prababička Iva se poznala s jedním princem jménem Vojta. Prababička Iva nevěděla, že je to princ, myslela si, že je to jen kluk. Když se pak víc seznámili, požádal jí o ruku a řekl jí obrovskou informaci.

Zašeptal jí do ucha, že bude princezna, protože je to princ. Dovyprávěl otec příběh a Krasomila byla v šoku a vypadalo to, že je i šťastná. Otcovi cinklo tu dobu v hlavě a řekl Krasomile, že jí ještě někde provede, například do Jiráskova divadla, parku Alois Jiráka a takhle jí prováděl po Hronově. Druhý den už museli jet domů, ale Krasomila si přála vidět prababičku Ivu. Otec Krasomily zavolal babičce a chtěl překvapit Krasomilu. Druhý den pro ně přijel kočár, a Krasomila už chtěla do něho na sednout, ale když viděla, jak někdo z toho kočáru vystupuje, úplně se vyděsila. A víte, kdo to byl? No jasně že prababička Iva. Krasomila, když viděla svoji prababičku poprvé v životě, nemohla tomu ani uvěřit. Otec Krasomily nemohl ani popsat ten Krasomily obličej. Krasomila se rozeběhla a šla jí hned obejmout. Prababička Iva se poptala, jak se má a takový malý informace, třeba jestli má nebo nemá chlapce atd. Prababička Iva řekla ještě něco o tom Hronově, protože tu přece vyrůstala.

Prababička Iva se ptala Krasomily na nějaký otázky, třeba na fotbal, jestli fandí tady Hronovu nebo jestli fandí tady Poříčí, nebo jestli ráda tančí, protože prababička Iva ještě umí hýbat s tělem, a byla by škoda, kdyby nešly třeba tady do domina si zkusit tanec pro zábavu nebo že by si zkusili něco vyrábět z hmoty třeba tady do domina na keramiku, aaaa nebo bychom mohli lézt na stěny. My tady máme všechno Krasomil, povídala prababička Iva. Bohužel už se stmívalo a museli domů. Bydleli tady hned od parku, v tom mlýně, takže to neměli ani moc daleko. Když už šli spát, byl už druhý den a museli jet domů. Krasomila ještě včera poprosila babičku, aby jí něco upekla,

protože je to pekařka a cukrářka. Prababička Iva upekla pro Krasomilu něco na cestu, Krasomila byla smutná že už museli jet, ale prababička Iva řekla Krasomile že kdykoliv se muže stavit. Krasomila se rozeběhla se rozloučit její prababičkou a pak pro ně přijel kočár a jeli domů. KRASOMILA SI VÍKEND MOC UŽILA A PŘÍŠTĚ SE ZASE BUDE TĚŠIT.

Marie PICHOVÁ

ZŠ a MŠ Hronov, 5.B

PRINCEZNA A KONĚ

Byla nebyla jedna princezna, která se jmenovala Terka. Terka žila v Hronově v království s maminkou královnou a tatínkem králem. V království žilo také spousta zvířat ovce, kozy, krávy slepice, 11 koní a jedno hříbátko. Terka se starala o všechna zvířátka, ale nejraději o hříbátko, které pojmenovala Lulu. Jednoho slunečného dne pustila Terka koně na pastvu, aby se proběhly a najedly čerstvé trávy. Lulu šla ven taky. Asi po dvou hodinách si Terka vzpomněla, že zapomněla opravit díru v ohradě, která vedla přímo do lesa. Ohradu zničil velmi silný vítr. Terka honem utíkala zkontrolovat koně a Lulu. Všichni koně v ohradě byly, jen Lulu nikde. Tak utíkala zavřít ostatní koně zpátky do boxů a vydala se hledat Lulu do lesa. Jenže Terka nevěděla, že les je kouzelný a každé zvířátko, které do lesa vstoupí, se změní.

V lese žilo hodně zvláštních zvířátek. Když Terka hledala Lulu, potkala malou myšku, která měla hodně velká ušiska. A tak se jí Terka zeptala, jestli tu neviděla pobíhat hříbátko. Myška odpověděla, že ano, ale že hříbátko neběželo, ale letělo. Ono mělo totiž křídla. Terka myšce poděkovala a řekla si, že to určitě nebyla Lulu. Terka tedy hledala dále.

Po chvíli potkala medvěda, který měl růžový kožich. Terka nevěřila svým očím. Nikdy totiž neviděla medvěda s růžovým kožichem. Terka se odvážíla zeptat medvěda, zda neviděl tudy běžet hříbátko. Medvěd odpověděl, že ano, ale že hříbátko neběželo, ale letělo. Terka už si myslela, že se asi všichni zbláznili a vůbec tomu nechtěla věřit. Myslela si, že v lese asi není jen Lulu, ale ještě další hříbátko. Pokračovala tedy v hledání dále. Popošla kousek dál a uviděla nějakého chlapce. Honem za ním utíkala, když ho doběhla, zeptala se ho, jestli neviděl tudy běžet hříbátko. Ale chlapec Terce odpověděl, to, co jí odpověděla myška i medvěd. Terka byla v šoku z toho, že jí chlapec odpověděl to samé, co myška a medvěd. Chlapec Terce řekl, že pokud chce, tak jí pomůže hříbátko najít. Samozřejmě, že můžeš, odpověděla Terka.

Jak tak spolu šli lesem, tak si spolu povídali a smáli se. Za chvíli potkali zajíce, který měl malá křídla na zádech. Terka byla opět v šoku. Chlapec se tedy zeptal zajíce, jestli neviděl letět hříbátko. Zajíc odpověděl, že ano. Před chvílí jsem ho viděl, jak se koupe támhle v rybníce. Terka už opravdu nevěděla, co si má myslet. A tak se zeptala chlapce, proč se zajíce ptal na létající hříbátko. Vždyť Lulu je normální hříbě jako všechny ostatní. Chlapec se usmál a odpověděl Terce, že jsou přece v kouzelném lese. „V jakém kouzelném lese?“ divila se Terka a nevěřičně kroutila hlavou. „No, v kouzelném,“ odpověděl chlapec. Všechna zvířátka, která vstoupí do lesa, se tak

trošku změni. „Jak změni?“ divila se Terka. No to víš, někomu se změni kožich, někomu se zase objeví křídla. Když si tak povídali a pokračovali v hledání, najednou se před nimi objevil rybník. Terka zůstala stát jako kůl v plotě, nevěřila svým očím. V rybníce se koupají zvířátka, která Terka nikdy neviděla a mezi nimi se koupe i jedno hříbátko. Zkusila tedy zavolat jméno Lulu. Když zavolala, přiběhlo k ní hříbátko s křídly. „To jsi ty Lulu?“ Lulu „zařechtala“. Terka byla moc ráda, že Lulu konečně našla.

Terka však měla na chlapce ještě otázky, a tak poslala Lulu, ať si jde ještě pohrát s ostatními zvířátky. Terka a chlapec popošli o kousek dále a sedli si na pařez. Terka se zeptala chlapce, jak se jmenuje? Jmenuji se Petr a jsem úplně obyčejný kluk, ale pokud budu chtít mohu se proměnit v krásného prince, protože jsme v kouzelném lese. „Ahoj Petře. Já jsem Terka.“ Terka však Petrovi neřekla, že je z království, které se nachází vedle lesa. Petr to ani nemohl poznat, protože Terka, než ztratila Lulu, tak se starala o zvířátka a byla oblečená jako normální holka. Poprosila tedy Petra, ať ukáže, jak se promění v krásného prince. Petr to pro Terku udělal. Když se Petr proměnil, Terka nevěřila svým očím. Je tak krásný. Terce bylo s Petrem tak hezky, že úplně zapoměla na hodiny. Najednou vyskočila a řekla, že už je hodně hodin a musí jít domů. Zavolala tedy na Lulu. Petr se zeptal, zda se ještě uvidí. Terka řekla, že ano. Zítra se můžeme zase vidět, ale teď už musím s Lulu domů. Když Terka dorazila domů, byla moc ráda, že potkala tak hodného, milého, a hlavně krásného chlapce. Terka a Petr jsou ti nejlepší kamarádi a prožívají spolu mnoho dalších dobrodružství.

Další den se Terka viděla s Petrem znovu. Hned se šli pomazlit s koníky a Petr si všiml, že hříbátko povyroستlo. Koníky pustili na pastvu a dívali se, jak se pasou. Po chvíli se šli podívat do kouzelného lesa na kopec. Terka už nemohla, tak jí Petr pomohl, když byli na kopci tak byli vidět koně, jak se pasou. Potom šli zase dolů a Terka si všimla malého ježečka. Terka zavolala Petra ať se jde podívat na ježečka. Ježeček byl tak maličký a přítulný, že si ho Terka a Petr vzali domů a starali se o něj společně. Ježečka pojmenovali Kulička. Když vzali Kuličku do kouzelného lesa, tak se mu na zádech objevila malá křídla. Ježeček Kulička byl tak přítulný, že se chtěl pořád s Terkou a Petrem mazlit a nechtěl, aby Petr odešel domů. Petr a Terka se domluvili, že Petr zůstane spát u Terky doma. A tak se s Petr a Terka stali nejlepší kamarádi, kteří spolu prožívali krásné dny plné dobrodružství.

Michaela LAZOKOVÁ

ZŠ a MŠ Hronov, 7.B

ROZZLOBENÝ LES

Bydlím u lesa, který je zakletý, ale nebyl vždy zakletý. Dříve do něj všichni moc rádi chodili. Někteří se v něm chovali slušně a někteří ne.

Jednou do lesa přišel Honza a jeho kamarádi a začali se chovat velmi neslušně. Začali v lese řvát, rušit zvířata, kopat do hub a květin, odhazovat odpadky, atd.. Hodně je to bavilo, takže tam chodili skoro každý den. Jednoho dne se ale jeden ze stromů naštvál a promluvil na ně. „Co si to dovoluujete, takhle se v lese nechová!“ Někteří tu chtějí odpočívat.“ Kluci se lekli a odpověděli. „Kdo to mluví? Ukaž se!“ „To jsem já strom“ odpověděl. Kluci se jenom zasmáli. To už se strom hodně rozzlobil a rozhodl se je zaklít. „Jménem přírody, všech hub a květin, kterým jste ublížili, za všechny odpadky, které jste odhodili, zkameňte!“ Kluci opravdu zkameněli. A každý kdo se v lese choval neslušně, také zkameněl.

Asi po roce do lesa přišel chudý, slušný a hezký muž. Jmenoval se Robert a ve městě si našel také hodnou, krásnou a slušnou dívku. Jmenovala se Marie. Jednoho dne se šli spolu projít do toho lesa. Nevěděli o tom, že je zakletý. Říkali, že je moc krásný a divili se, proč sem nikdo nechodí. Po roce a půl se vzali, měli nádhernou svatbu plnou růží a ostatních květin. Také měli děti Martina a Evu. Byly to slušně vychované děti.

Když Martinovi bylo devět a Evě sedm let, vzali je rodiče do toho zakletého lesa. Dětem se les také moc líbil a hezky si v něm hrály. Eva uviděla krásnou květinu. Chtěla ji ukázat mamince, a tak ji utrhla. To neměla dělat.

Martin hledal Evu a najednou ji uviděl.. Eva byla zkamenělá. Martin začal plakat. Robert a Marie ho uslyšeli a běželi za ním. „Martínku, copak se děje?“ zeptala se maminka. Martin uplakaně odpověděl. „Evička je zkamenělá.“ Maminka zvedla hlavu a uviděla zkamenělou Evičku. Hnedka potom omdlela, ale Robert ji chytil. Zachvíli se maminka probudila a všichni plakali. „Proč? Bože můj, proč?“ stále opakoval Robert. Strom, u kterého byla zkamenělá Eva, arogantně řekl. „Protože utrhla květinu“ Robert se rozzuřil a rozsekl strom. „Jenom protože utrhla květinu, tak teď bude navždy zkamenělá!“ Najednou všechny sochy ožily. Eva se k němu rozzběhla. „Tati, zachránil jsi mě!“ Všichni Roberta objali. Od té doby se v lese každý chová slušně a je to nejkrásnější les na celém světě.

Mikuláš SNÁŠEL

ZŠ Velké Poříčí, 7. třída

VODNÍK ŘADIL

Byl jednou jeden vodník Řadil, který žil na řece Metuji ve Velkém Poříčí. Lidé, kteří žili ve Velkém Poříčí ho nesnášeli, že prý topí lidi. Ale opak byl pravdou všem lidem chtěl pomáhat, ale lidé ho odmítali. Nosil zelený obleček, dlouhé zelené nohavice, zelený klobouček s červeným šátkem a měl modré vlasy.

Jednoho dne se lidé rozhodli, že vodníka vyženou do Adršpašsko-teplických skal, ale vodník se nedal. Nejdříve přihnul velkou potopu na Poříčí, ale lidé nepřestali. Poté mu lidé postavili na řece hráz. Vodník Řadil se, ale nenechal a zboural jim hráz i s mostem. Pak mu lidé začali vylévat chemikálie do řeky což hubilo jeho ryby. Toho dne se rozhodl že radši půjde pryč, než by nechal zahubit všechny svoje ryby. Roky plynuli jako voda a z těch lidí, kteří byli ještě děti jsou teď dědové. Tak se vodník rozhodl že se vrátí. Vrátil se tam kde si vždycky smáčel nohy. Když šli děti ze školy všichni na něj koukali a říkali si kdo to je. Poté šel kolem starý děda a když ho viděl začal utíkat a křičet že se vodník vrátil a vodník si řekl že je to tu zase. Seběhli se dospělí muži a začali s vodníkem jednat proč se tu zase objevil a vodník jim řekl že se sem přestěhoval, že nikdy nikoho neutopil, a i tak ho lidé vyhnali. Muži se dohodli, že by ho tu nechali za podmínky nebude škodit městu ani lidem. Vodník to přijmul, ale měl taky jednu podmínku lidé se musí k řece a k rybám chovat pěkně. Muži to přijmul a rozhlásili to po celém Poříčí.

Od té doby vodníka každý bere vážně a nemyslí si, že někdy někoho utopil. A lidé si u vodníka napravili reputaci. Vodník dokonce jednou pomáhal panu učiteli Bergerovi s výukou ryb v 7. třídě. A lidé pomohly vodníkovi s vysazením nových ryb jako: Kapři, Cejni atd. Vodník u řeky žije dodnes s hromadou kamarádů.

Ondřej ŠULC

ZŠ Velké Poříčí, 7. třída

O ZLÉM OBROVI A PEPÍK MANOVI

Jednoho dne o letních prázdninách tatínek chce vzít Pepíčka k rybníku Bagr na ryby , ale Pepíčkovi se vážně nechtělo a místo toho si hrál se svými hračkami. Jenže tatínek Pepíčka přemlouval tak dlouho že nakonec Pepíček šel.

Když přijeli tak si pepíček rovnou nahodil prut a znuďeně čekal až přijde první záběr. Uběhla asi už 1 hodina a Pepíček se už chystá na cestu domů , ale z toho mu zabere ryba , Pepíček rybu přitáhne ke břehu a vytáhne z vody.

A vidí že to není jen ledajaká ryba ale že je to zlatá rybka , a jak to u zlatých rybek bývá tak plní přání , a tak Pepíček říká "rybko když mi splníš přání tak tě pustím,, a rybka souhlasí a tak si Pepíček přeje aby se z něj stal superhrdina. Rybka souhlasí a promění ho v superhrdinu. Jenže když je superhrdina tak je i nějaký záporák a v tomto případě to byl velký zlý obr Lidožrout .

Obr najednou začal ničit celý Hronov , nejprve zničil úřad a pak divadlo , ale když se obr začal blížit k větnamcovi Čangovi tak se Pepíček naštvál a začal s obrem soupeřit , ale obr byl tak silný že pepíčkova síla na něj nestačila. Pepíček se s obrem Lidožroutem rval už asi 3 dny dnem i nocí ! A tak si Pepíček najednou uvědomí že když poprosí rybku aby ho proměnila zpátky v člověka tak obr zmizí protože už nebude žádný superhrdina. A tak poprosil Pepíček rybku aby ho proměnila zpátky v člověka a tím zachránil celé město , a Pepíček si uvědomil že pravý hrdina byl až v tu chvíli když se proměnil zpátky v člověka.

konec....

O MALÉM DUCHOVI Z HRONOVSKÉHO HŘBITOVA

Žil byl jednou jeden malý duch se svou rodinou na hronovském hřbitově, který chtěl prozkoumat celý Hronov.

Ale jeho rodiče ho nechtěli pustit ze hřbitova, protože byl ještě malý. Rozhodl se, že až půjdou jeho rodiče spát, tak se se svítáním zneviditelní a odejde ze hřbitova.

Jak řekl, tak i udělal. Věděl, že aby se mohl vrátit domů, musí najít 5 drahokamů, ale to ho moc netrápilo. Vydal se vpravo po cestě k Dominu, domu dětí a mládeže. Když vešel dovnitř, nebyla tam ani moucha a pak si uvědomil, že je ráno a nikdo tam není. Tak to tam začal prolétávat, viděl velký sál, hernu, knihovnu, boldering, výtvary z keramiky, Amigo a počítačovou hernu, kde se mu povedlo najít první drahokam, ale nevěděl, jak otevřít skříňku s drahokamem, a tak se rozhodl, že se tam ještě vrátí. Potom už bylo dopoledne, a tak se letěl podívat do parku, kde se krásně prošel a dorazil do Wikovu.

Tam viděl hodně strojů a lidí, kteří si ho málem všimli. Ale on tam zahlédl i klíč, který byl na zemi v chodbě. Vzal ho a viděl na něm obraz drahokamu, a pak mu to došlo. Letěl zpátky do Domina, zkusil klíčem odemknout skříňku a získal první drahokam.

Poté se letěl podívat na hokejový stadion, kde si krásně zajezdil, ale potom už tam jela rolba. Ale on věděl, že tam někde musí být drahokam. Všiml si ho po dlouhé době v šatně, ale hlídal ho další duch. Ten duch byl hloupý a nechal se od našeho malého ducha uplatit nepravými diamanty, a tak se mu povedlo získat druhý drahokam.

Šel se podívat na louku plnou dětí, ale nemohl se tam zdržovat, aby si ho někdo nevšiml. Málem se prozradil, když odlétal, protože narazil do stromu a ten se začal celý kývat, ale podařilo se mu vyplížit. Tak letěl přes hřiště hodně vysoko, aby nevzbudil nějakou pozornost a letěl do školky.

Tam bylo hodně dětí a on tam zahlédl lego figurku, letěl k ní a povídal si s ní. Ještě se letěl podívat ven, ale když se vrátil, figurka byla rozebraná. Když se nikdo nekoukal, zkusil jí postavit, ale nešlo mu to. Najednou tam přišel plyšový medvídek a pomohl mu, a spolu tu figurku postavili. Ta figurka ale nebyla ledajaká figurka, dala mu drahokam za to, že jí pomohl a on byl moc vděčný a tím získal už třetí drahokam, rozloučil se a odletěl do školy.

Ve škole viděl hodně dětí se učit, ale moc ho to tam nebavilo, ale něco se tam stejně naučil. Nelítal moc rychle, a tak po dlouhém letu doletěl do kostela a tam se pomodlil, když v tom zahlédl

zabudovaný drahokam v rámu obrazu Ježíše Krista. Nešel mu vytáhnout, a tak udělal dlouhou tyč z menších obrazů. Pomocí tyče vyrazil drahokam a tím už získal třetí.

Letěl do divadla, kde viděl krásné představení.

Ještě se letěl podívat do rodného domku Aloise Jiráska a tam byla na prohlídce zrovna jedna skupinka dětí, a tak to měl těžké, aby ho někdo neviděl. Schovával se na peci, ve sklepě, na seně a v rozích místností.

Poté se letěl napít Prdlavky, naklonil se nad pramen, voda mu prostříkla hlavou a kachny se mu začaly smát. Duch se lekl, vystřelil od tamtud, proletěl Justýnkou, kde se ho důchodci lekli a sebral jeden náhrdelník, kde byl poslední drahokam. Za letu ho vyndal z náhrdelníku a narazil do zvonice. Tím vzbudil rodiče a měl velký malér, ale alespoň se hezky proletěl. Viděl Hronov a dokázal se vrátit zpět domů.

ZUZKA A DRAK

Byla jednou jedna holčička jménem Amálka, která měla maminku a tatínka. Jednou šla Amálka na procházku k hronovské řece Metuji. Vždy na procházky chodí s maminkou. Dnes šla sama, maminka byla totiž nemocná. Když Amálka došla k řece, tak si lehla do trávy a odpočívala a přemýšlela.

Amálka tam ležela asi 5 minut, ale pak si všimla, že lidé v tomto městě utíkají. Amálka se velice lekla a rychle si sbalila věci. Hned jak si Amálka sbalila, začala utíkat taky, ale pozdě! Drak, před kterým lidé utíkali, byl rychlejší, než se zdá. Amálku čapl do jeho spárů a rychle odletěl, aby Amálka nemohla křičet o pomoc. Ale Amálka se nedala, řvala a kroutila se zároveň. Ale lidé v malém městě si toho už nemohli všimnout, byla totiž moc vysoko na to, aby ji slyšeli křičet. Amálka už věděla, že to nemá cenu. Když si všimla toho, že už drak přistál, tak se lekla, protože všude kolem ní byla tma!

Zuzka, Amálky kamarádka, šla taky k Metuji. Tam se totiž měly setkat. Velice lekla. BYLA TAM VELKÁ TLAPA DRAKA! Otočila se a utíkala jak o život. Maminka Zuzky se taky lekla, ale ne tlapy, ale Zuzky, protože vtrhla do dveří a začala křičet, aby ji následovali. Rodiče si mysleli, že si chtěla hrát, tak nic neudělali. Zuzka po chvíli odešla, protože věděla, že to nemá cenu.

Když se vrátila k obrovské tlapě, tak začala pátrat, snažila se zjistit kam zmizela Amálka a kdo ji unesl. Myslela si, že se jen nešla k řece nebo je nemocná, tak se vrátila domů.

O několik dní se Zuzky rodina rozhodla, že půjdou na houby. Když dorazili do lesa, tak začali hledat houby, ale Zuzka odbočila a všimla si, že ve stromě je díra. Ze zvědavosti do ní nakoukla, nic tam nebylo. Když vytáhla hlavu z díry, tak se ocitla ale úplně někde jinde. Zuzka byla vyděšená a snažila se najít rodiče, kteří zde ale nebyli. Zuzka už neměla sílu na to je hledat, tak se rozhodla, že bude místo nich hledat svůj dům, kde bydlí. Když byla v jejich ulici, tak tam jejich dům nebyl, velice se lekla a nevěděla co má dělat. Snažila se najít kohokoli, ale nikoho nenašla. Vrátila se tedy raději ke stromu.

Když došla ke stromu, nic tam nebylo, ale místo toho si všimla obrovské hory, která tam dříve nebyla. Byla zvědavá, tak se tam vydala. Když tam dorazila, docela se bála, byla tam totiž

tma. Vstoupila do jeskyně v hoře a uslyšela, jak někdo křičí. Bála se, jestli se někomu něco nestalo. Místo toho ale viděla, jak její kamarádka sedí v kleci a brečí tam. Potichu se k ní přibližovala. Snažila se otevřít vrata. Ta šla otevřít jen zepředu a to se jí nakonec podařilo. Potichu obě dvě odcházely z jeskyně. Když byly obě dvě venku, začaly utíkat ke stromu, do kterého obě vlezli a znovu se ocitly v našem světě. Už na ně volali rodiče. Když k nim přiběhly, tak Zuzka hned začala vyprávět o velkém dobrodružství.

Tereza PAVLÍČKOVÁ

ZŠ a MŠ Hronov, 7.C

BABIČKA, DĚDEČEK A KAPYBARA

Žil byl dědeček s babičkou v malé prostorné chaloupce, kde žili šťastně a spokojeně. Jednoho dne se dědeček procházel v krásné zelené zahrádce, koukal na rozkvétající rostliny a říkal si, že vyhrál nejlepší život. Měl krásnou starostlivou a milující manželku, dvě děti a jedno vnouče. Po dlouhém přemýšlení se vydal do chalupy za babičkou.

Babička nikde nebyla. Tak se tak smutně procházel po bytě a přemýšlel, kam se mohla podět. A v tom spatřil: „Babičky kalendář!“. Babička si tam zapisovala důležitá data a zrovna zítra tam bylo napsáno VÝROČÍ.

„Já trouba, já zapomněl.“ Říkal si dědeček. Po dlouhém rozmýšlení se vydal do nejbližšího města něco koupit. Věděl, že si vždycky přála zvíře, tak se vydal do zverimexu. Tam se rozmýšlel, jaké zvíře a jediné, které tam měli, bylo maličké novorozené mládě kapybary. Dědeček měl tedy jasno. Vyřídil všechny papíry i krmivo nakoupil a šel spokojeně domů.

Tam už ho čekala babička. Hned vyzpovídala, kde dědeček byl. On se jen omluvil, že se šel projít a rychle schoval přepravku v níž měl kapybaru. Babička to neřešila, podala dědečkovi večeři. Spokojeně se najedli a šli spát.

Ráno byl dědeček hodně nervózní, protože nevěděl, jestli se dárek bude líbit. Naopak babička byla úplně v klidu. Minuty utíkaly jako hodiny. Přišel po konečném čekání oběd, oba dva dojedli a babička už vytahovala zabalený dárek a předala ho dědečkovi. On ho rychle otevřel. Byly v něm ponožky, pivo a nová hůl. Byl velmi rád a už předával přepravku. Babička doufala, že to bude nějaká kočička nebo pesek, ale to byl velký omyl. Z přepravky vykoukla kapybara.

Babička byla slov bez sebe, začala zvyšovat hlas, co si jako myslí. Dědeček se zalekl, a tak vysvětloval, že to bude skvělý domácí mazlíček. Babička to tedy musí přijmout. Říká si, že to zvíře musí nějak zmizet, a tak si řekla, že to ohavné zvíře musí pryč. Šla mu tedy dát nějaké jídlo, všimla si, že má ve skřínce kebab, tak mu to dala. Kapybara to v pohodě snědla a babička se zadivila, že se nic nestalo. Dědeček byl spokojen, že babička přijmula zvíře a jídlo neřeší, protože babička říkala, že mu jídlo dá.

Ráno ležela kapybara ve své postýlce, kterou mu pořídil děda. Babička teda potichu vstala a chtěla zvíře vypustit do lesa. Když otevírala dveře, tak se dědeček vzbudil a začal křičet, že to zvíře nikam nepůjde! Babička se do toho vložila také, a křikla, že to ohavné zvíře nechce.

Děda se rozzlobil a začal babičce balit kufry, že se vystěhuje. Babička se ale nedala a sedla si na židli a nehodlala se hnout. Děda na ni zvýšil hlas, že to je jeho chalupa, takže ať se okamžitě zvedne a odejde. Babička neměla na výběr, protože dědovi doopravdy chalupa patří, takže si vzala kufry a odešla. Dědeček byl smutný, protože ji měl hodně rád, ale kapybaru si tak oblíbil a žil s ní zatím šťastně.

Babička šla do domova důchodců. Začala litovat toho, že se chtěla kapybary zbavit. Takže se jednou rozhodla, že půjde za dědečkem se omluvit. Dědeček si smutně chodil po chaloupce, a když náhle uviděl babičku, tak se zase rozveselil, ale hodně rychle si vzpomněl, co babička udělala, tak dělal uraženého. Babička se začala omlouvat, ať jí odpustí. Po dlouhém přesvědčování dědeček teda odpustil, a tak žili všichni tři šťastně až do smrti.

Jan PRUŽINSKÝ

ZŠ a MŠ Hronov, 8.C

Ve městě plném ruchu a shonu,
Stromy stojí v řadě, ticho zvonu,
Vzduch voní po dešti a čerstvém rohu.

Na louce se cvrčci hrají v houfu,
Slunce se kouzelně zrcadlí v doufu,
Místo shonu je zde klidný pokoj.

Příroda má sílu a svůj kouzelný zpěv,
Který nás přitahuje v každém kroku a chvěv,
Prostředí našeho života, prolíná nás hněv.

Nela WITTVAROVÁ
ZŠ a MŠ Hronov, 8.B

HRONOV

Když ráno vysvitne slunce, celé
město to probudí.

Od dětí po důchodce,
všichni energií překypují.

A takto začíná každý den,
já nelžu, čert to vem.

Ve škole se učíme
v kostele se modlíme
pro mrtvé slzy roníme
na okolní kopce chodíme
v kavárně potom sedíme
a se známými prostory sdílíme.

Hostovský to napíše,
Jirásek to zkritizuje,
Wichterle to prokoukne a
Čapek si to zkreslí. Ale krásy
Hronova, opravdu nic
nezmění.

Alina Berkela
4.A
ZŠ Hronov

Jakub Buchar
2.A
ZŠ Velké Poříčí

Kristýna Cvejnová
2.A
ZŠ Velké Poříčí

Antonín Dostál
2.A
ZŠ Velké Poříčí

Valerie Ducháčová
2. třída
ZŠ a MŠ Žďárky

Marie Exnarová
2.A
ZŠ Hronov

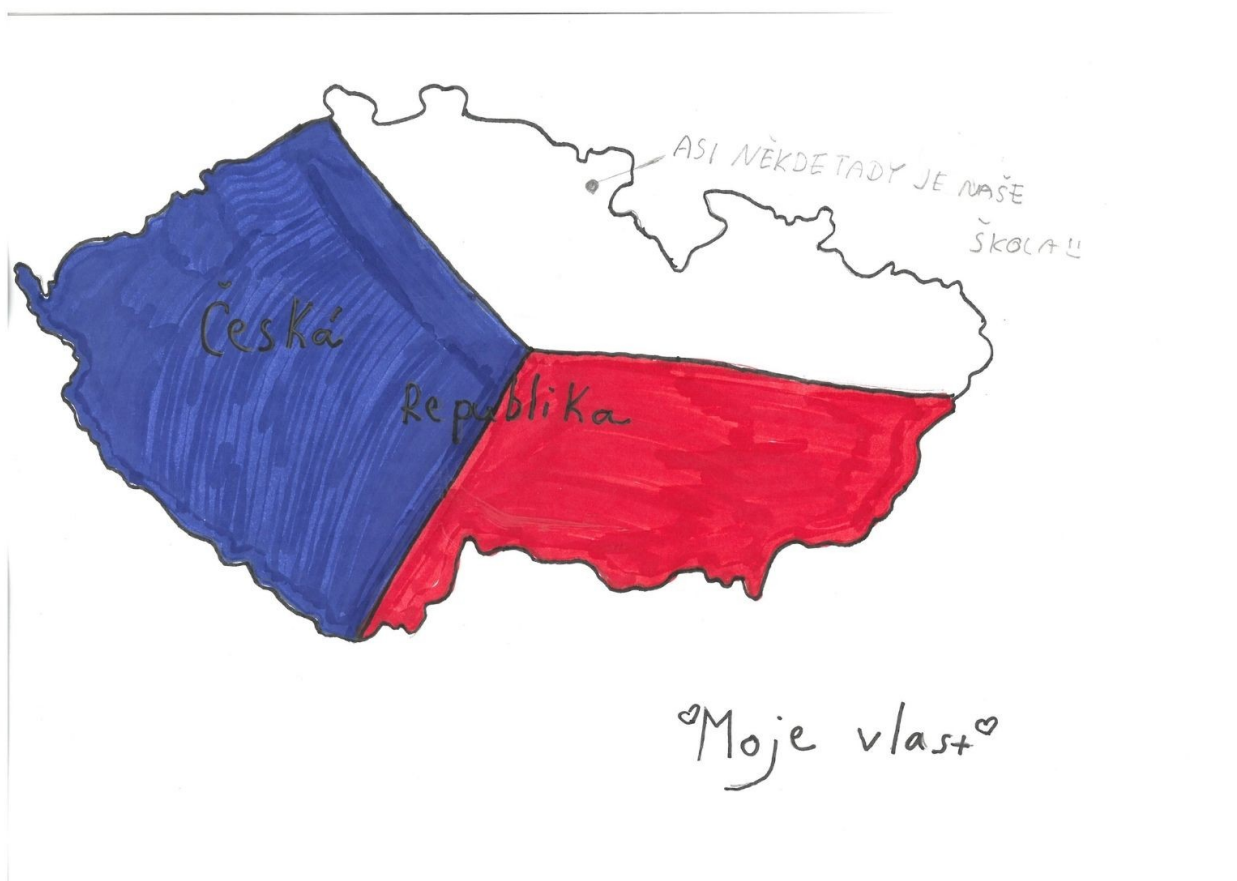
Antonín Fišer
3.A
ZŠ a MŠ Hronov

Karolína Hanzlová
2.A
ZŠ Hronov

Ester Hausknechtová
2.A
ZŠ Velké Poříčí

Adéla Homolková
3. třída
ZŠ Velké Poříčí

Petr Honek
3.B
ZŠ a MŠ Hronov

Natálie Horáková
2.A
ZŠ Velké Poříčí

Štěpán Horných
3.B
ZŠ a MŠ Hronov

Brian Horváth
2.A
ZŠ Hronov

Karel Horvát
3.A
ZŠ a MŠ Hronov

Emílie Hrnčiarová
3.B
ZŠ a MŠ Hronov

Anna Hrochová
2.A
ZŠ Velké Poříčí

Damir Chystov
3.A
ZŠ a MŠ Hronov

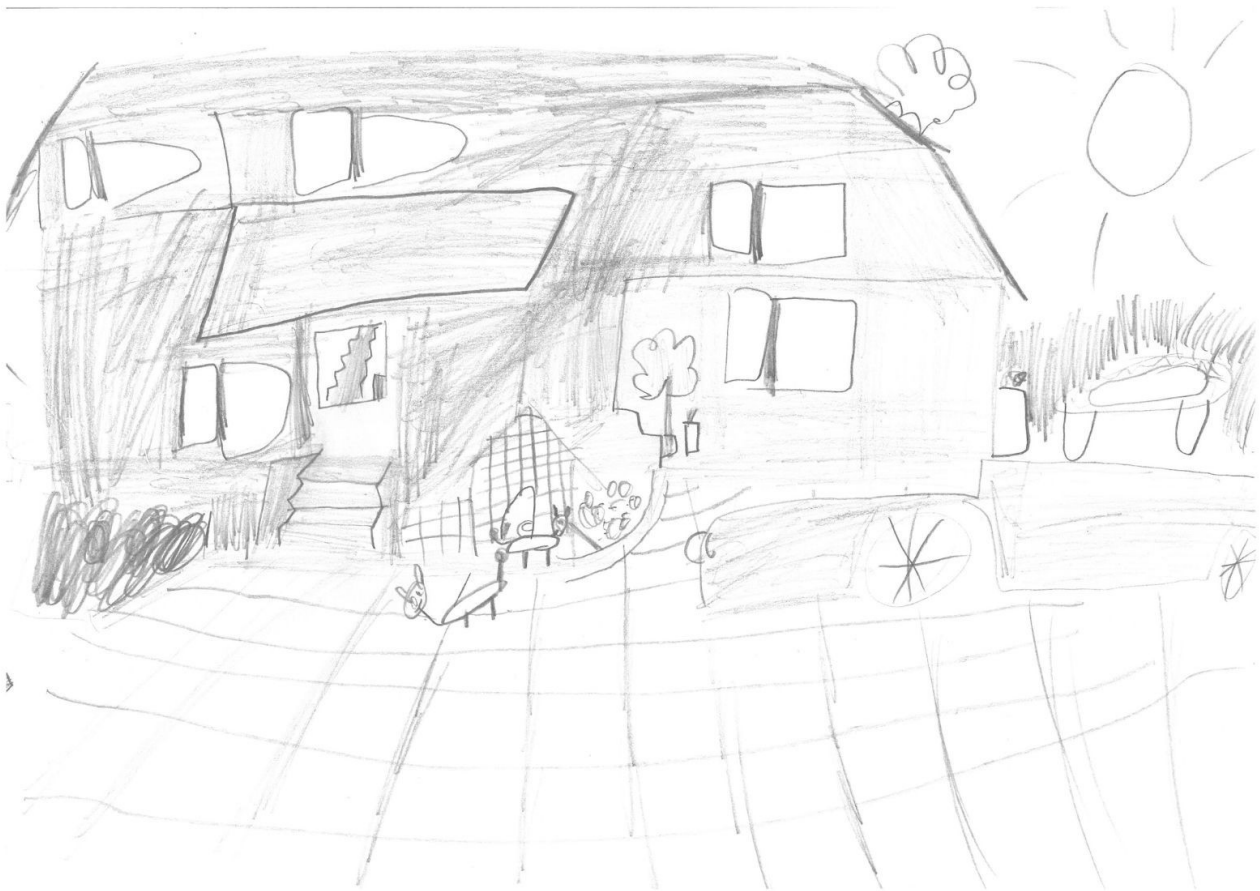
Stanislava Chepa
3.A
ZŠ a MŠ Hronov

Simona Janatová
2.A
ZŠ Velké Poříčí

Klára Jandáčková
3.A
ZŠ a MŠ Hronov

Sebastian Jano
3.B
ZŠ a MŠ Žďárky

Nela Jezberová
2. třída
ZŠ a MŠ Žďárky

Tereza Jirásková
3.B
ZŠ a MŠ Hronov

Jakub Jošt
2.B
ZŠ Hronov

Václav Jüptner
2.A
ZŠ Velké Poříčí

Svatopluk Kellner
2.A
ZŠ Velké Poříčí

Le Tuan Kiet
3.B
ZŠ a MŠ Hronov

Sára Klabníková
2.A
ZŠ Velké Poříčí

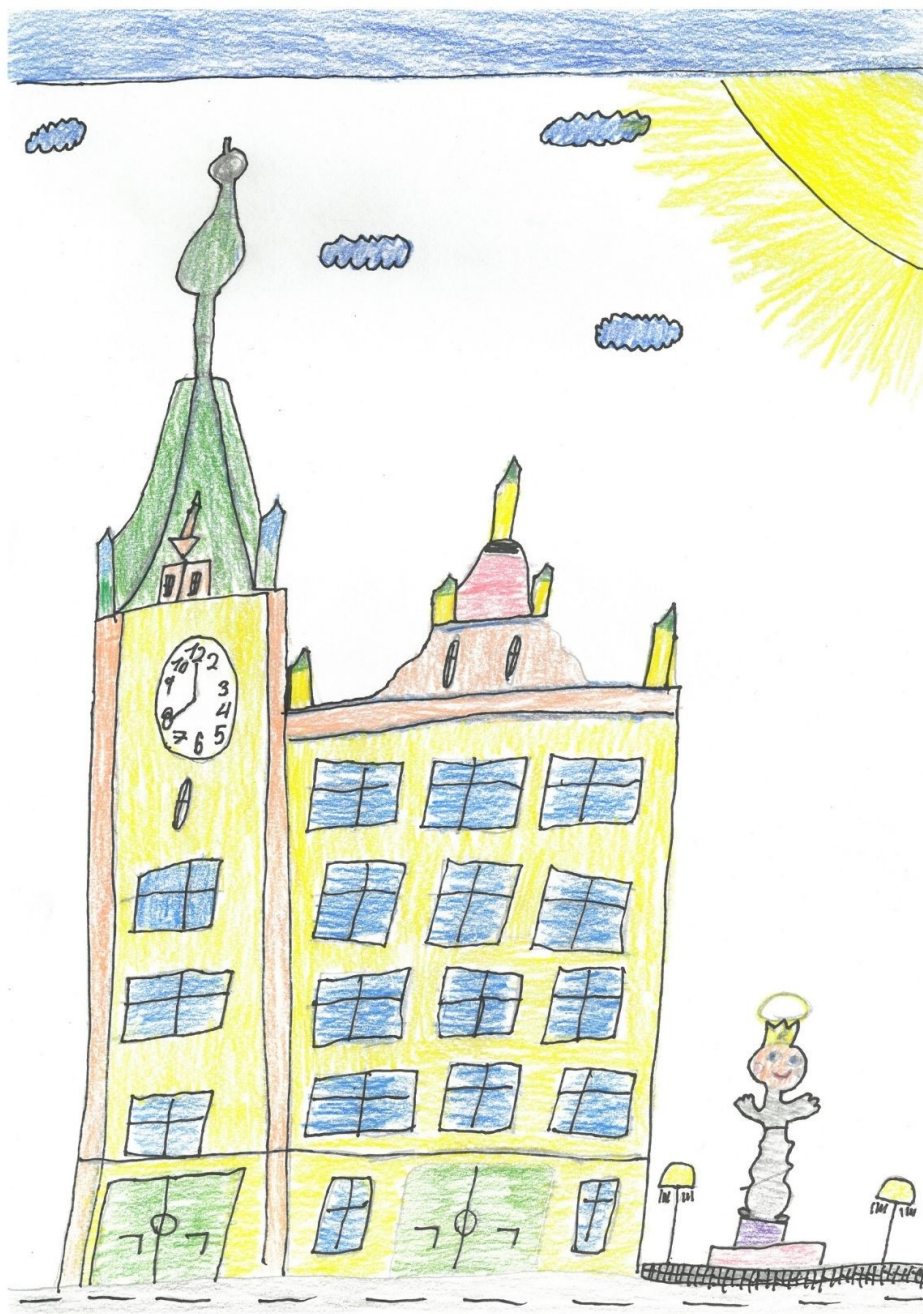
Petr Klusáček
3.A
ZŠ a MŠ Hronov

Josef Köhler
2.A
ZŠ Velké Poříčí

Max Kratochvíl
2.A
ZŠ Velké Poříčí

Antonín Krmaš
2.B
ZŠ Hronov

Elen Krtičková
4. třída
ZŠ Velké Poříčí

Šimon Kuřátko
2.A
ZŠ Velké Poříčí

Denisa Kylarová
1. třída
ZŠ Velké Poříčí

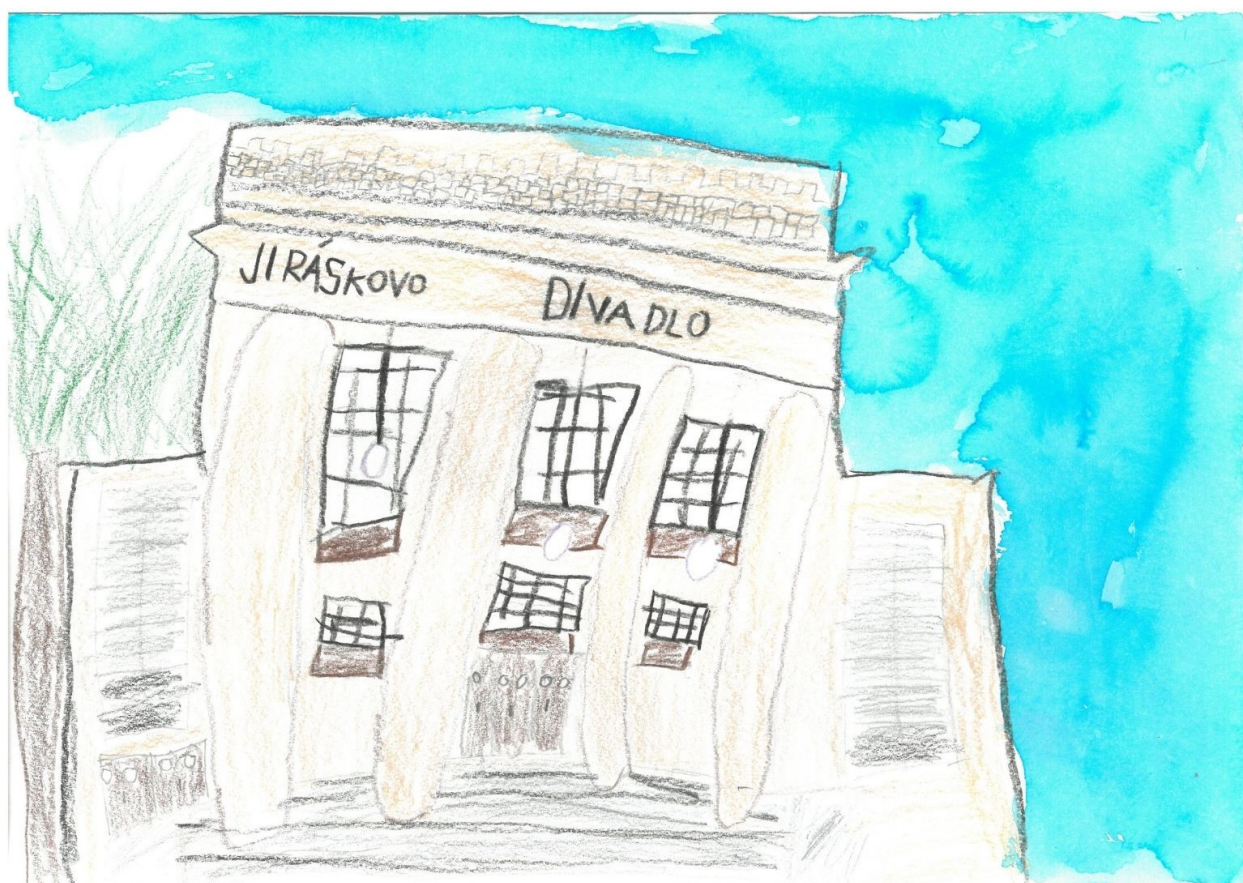
Elen Lednová
4.A
ZŠ Hronov

Valerie Lenfeldová
4.A
ZŠ a MŠ Hronov

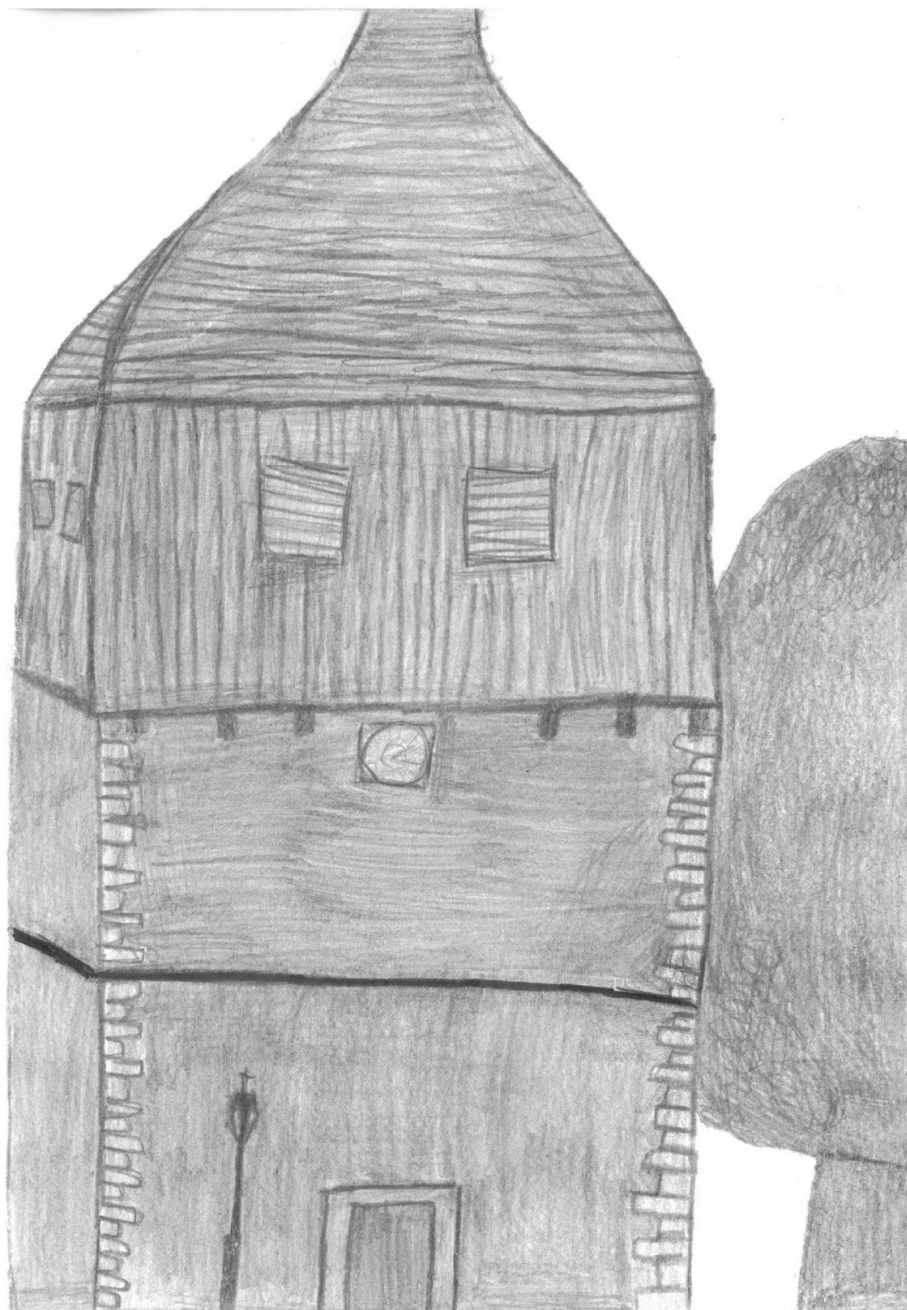
Egor Leonov
3.B
ZŠ a MŠ Hronov

Lucie Lindrová
2.A
ZŠ Hronov

Jan Macháček
4.A
ZŠ Hronov

Nela Machová
4.A
ZŠ Hronov

Ondřej Martin
2.A
ZŠ Velké Poříčí

Magdaléna Matoušková
1. třída
ZŠ Velké Poříčí

Lukáš Menci
2.A
ZŠ Hronov

Lucie Nováková
3. třída
ZŠ a MŠ Žďárky

Daniel Novotný
2.A
ZŠ Hronov

Jakub Novotný
3.B
ZŠ a MŠ Hronov

Tomáš Novotný
3.A
ZŠ a MŠ Hronov

Artur Olashyn
1. třída
ZŠ Velké Poříčí

Ondřej Pavlíček
4.A
ZŠ Hronov

Mia Patricie Pešková
3.A
ZŠ a MŠ Hronov

Sofie Petrášková
4.A
ZŠ Hronov

Dano Petryhan
4.A
ZŠ Hronov

Ester Pichová
4. třída
ZŠ a MŠ Žďárky

Ondřej Polák
3.A
ZŠ a MŠ Hronov

Veronika Poláková
2.A
ZŠ Hronov

Jozef Polomský
4.A
ZŠ Hronov

Rozálie Leontina Pražáková
3.B
ZŠ a MŠ Hronov

Petr Riesner
3.A
ZŠ a MŠ Hronov

Eliška Romančáková
3. třída
ZŠ a MŠ Žďárky

Matěj Rychtera
3.A
ZŠ a MŠ Hronov

Martina Savkaničová
2. třída
ZŠ a MŠ Žďárky

Vašek Skala
4.A
ZŠ Hronov

Šárka Součková
4. třída
ZŠ a MŠ Žďárky

Antonín Šimek
3. třída

Roman Šimek
2. třída
ZŠ a MŠ Žďárky

Josefína Théroová
2.A
ZŠ Hronov

Tuan Khang Le
2.A
ZŠ Hronov

Šarlota Tylšová
3.B
ZŠ a MŠ Hronov

Petra Ulmanová
3. třída
ZŠ Velké Poříčí

Štěpán Urbanovský
3.A
ZŠ a MŠ Hronov

Vojtěch Valenta
4.A
ZŠ Hronov

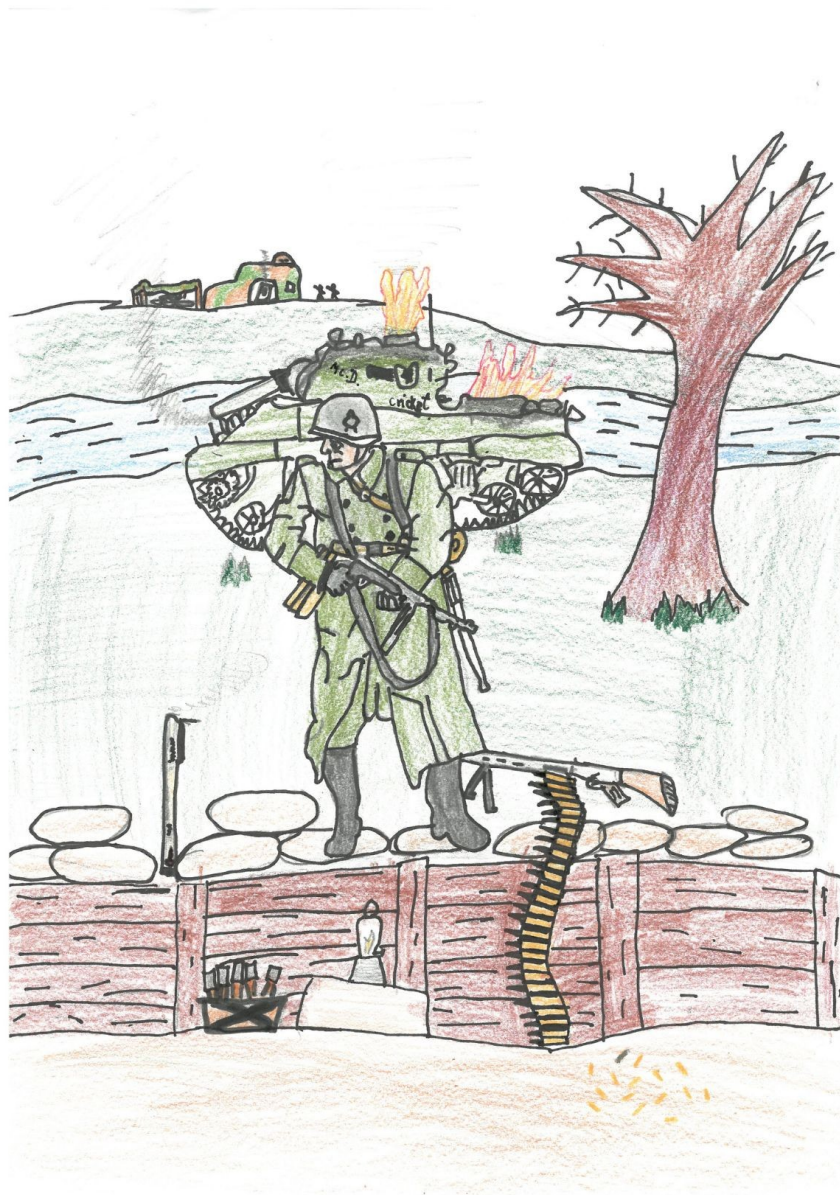

Viktorie Vaněčková
4.A
ZŠ Hronov

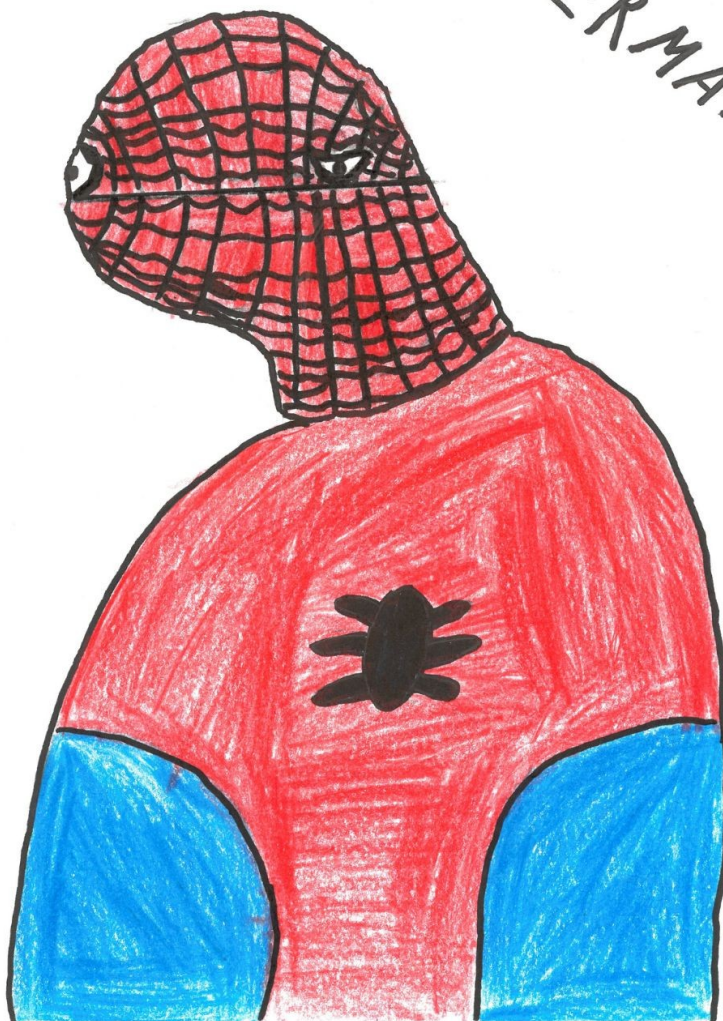
Bára Vlachová
2.B
ZŠ Hronov

Téma Moje oblíbená postava

Jakub Andrž
6.A
ZŠ Velké Poříčí

SPOODERMAN

Jakub Aulich
7. třída
ZŠ Velké Poříčí

Rozálie Barešová

8.B

ZŠ Hronov

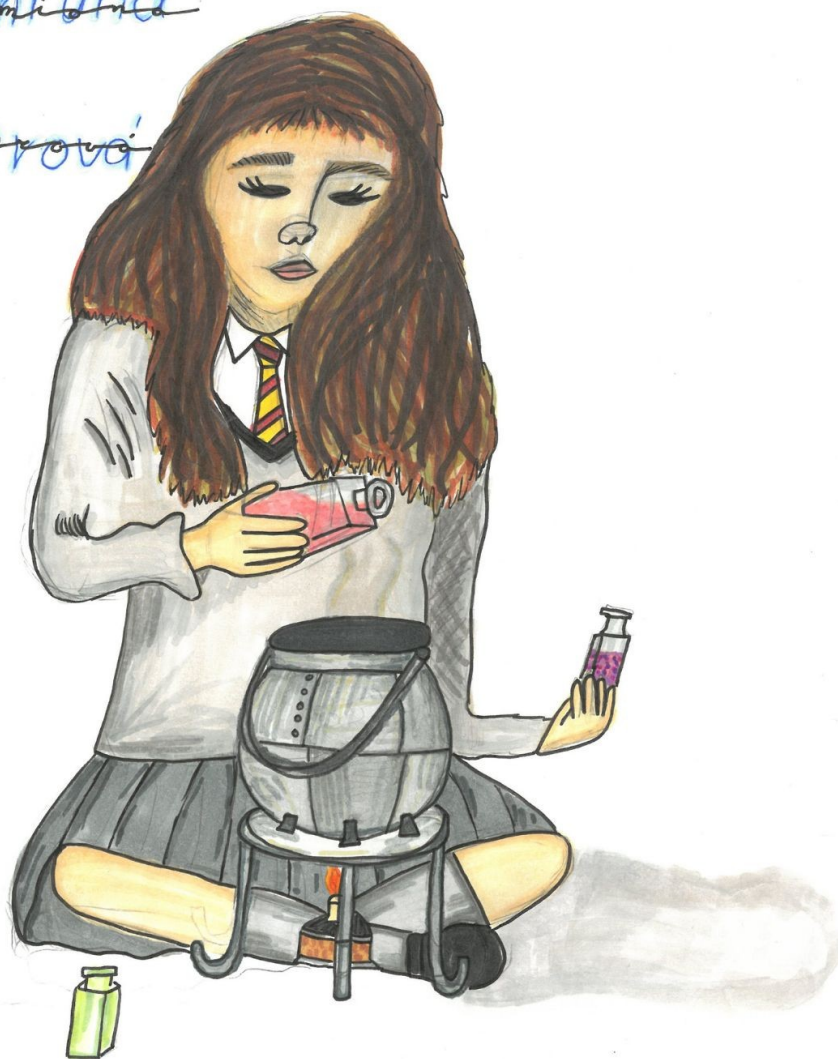
Zora Bartoňová
5. třída
ZŠ a MŠ Žďárky

Aneta Bednaříková
5.A
ZŠ a MŠ Hronov

amionna

gerová

Cinková
7.C

Julie Filipová
5.A
ZŠ a MŠ Hronov

Diana Franzki
7. třída
ZŠ Velké Poříčí

Klára Hejnová
6.A
ZŠ Velké Poříčí

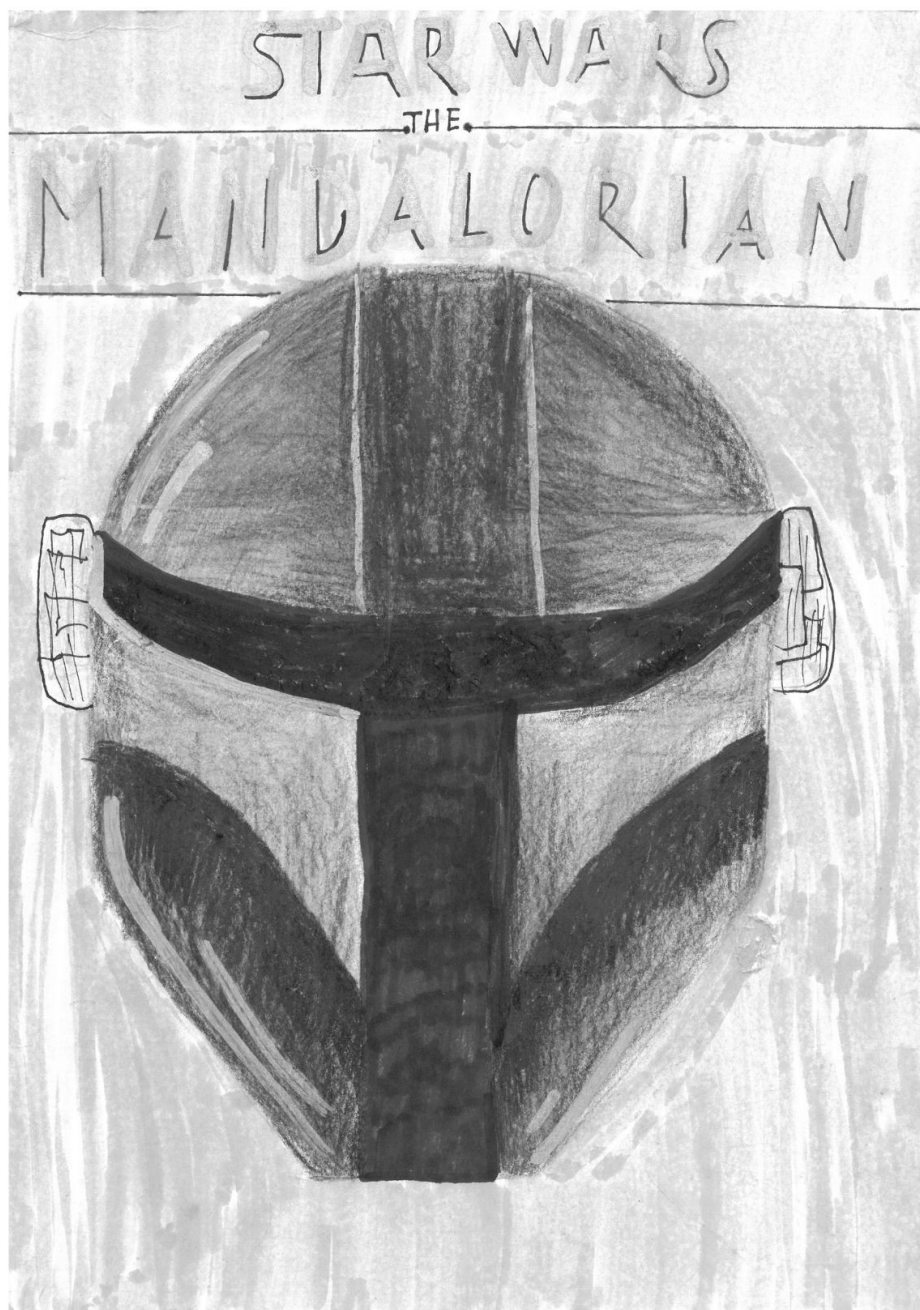
Lucie Hejzlarová
5.A
ZŠ a MŠ Hronov

Anna Hornová
5.B
ZŠ a MŠ Hronov

Marie Hornychová
5.A
ZŠ a MŠ Hronov

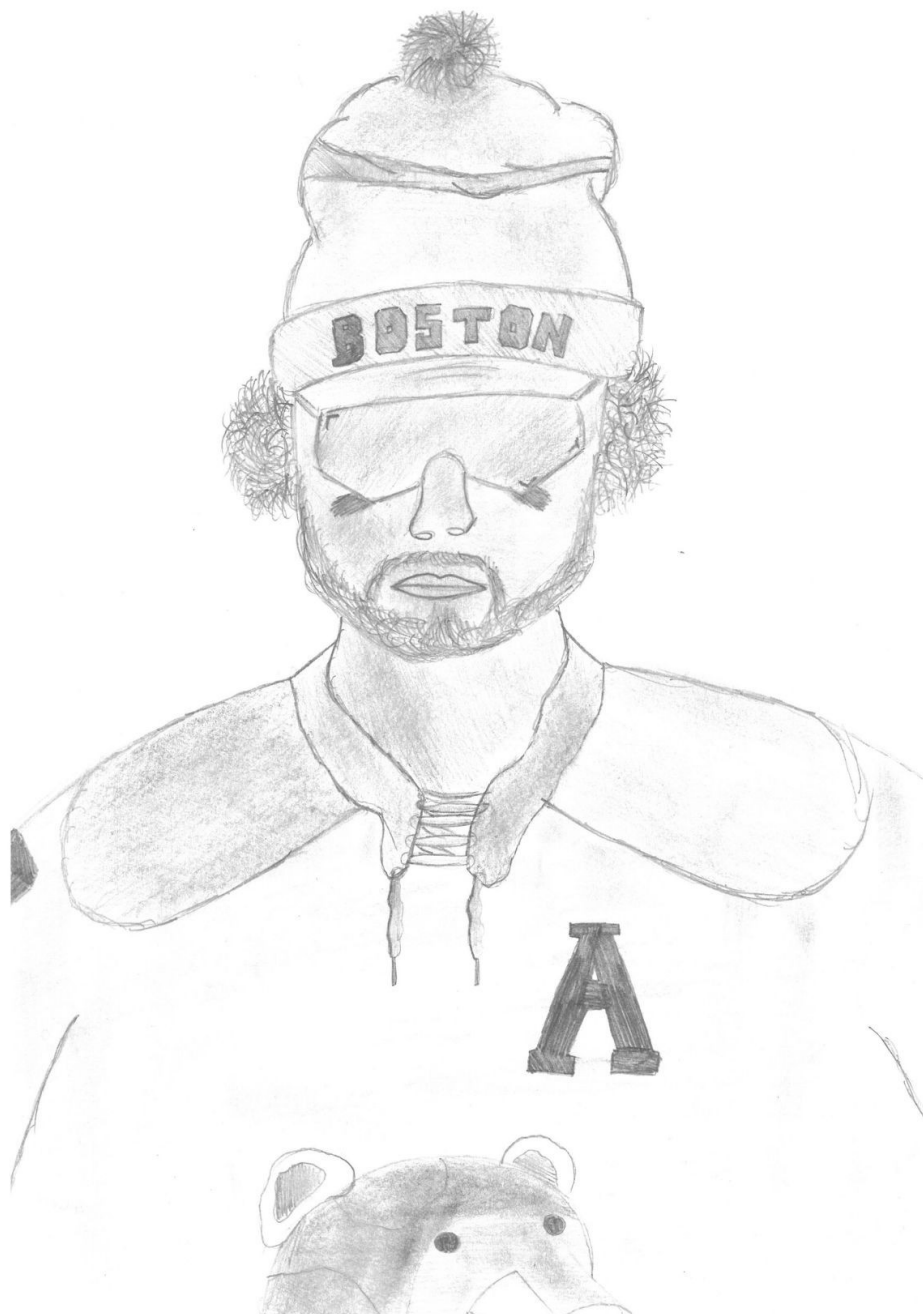
Marie Hornychová

5.A

ZŠ a MŠ Hronov

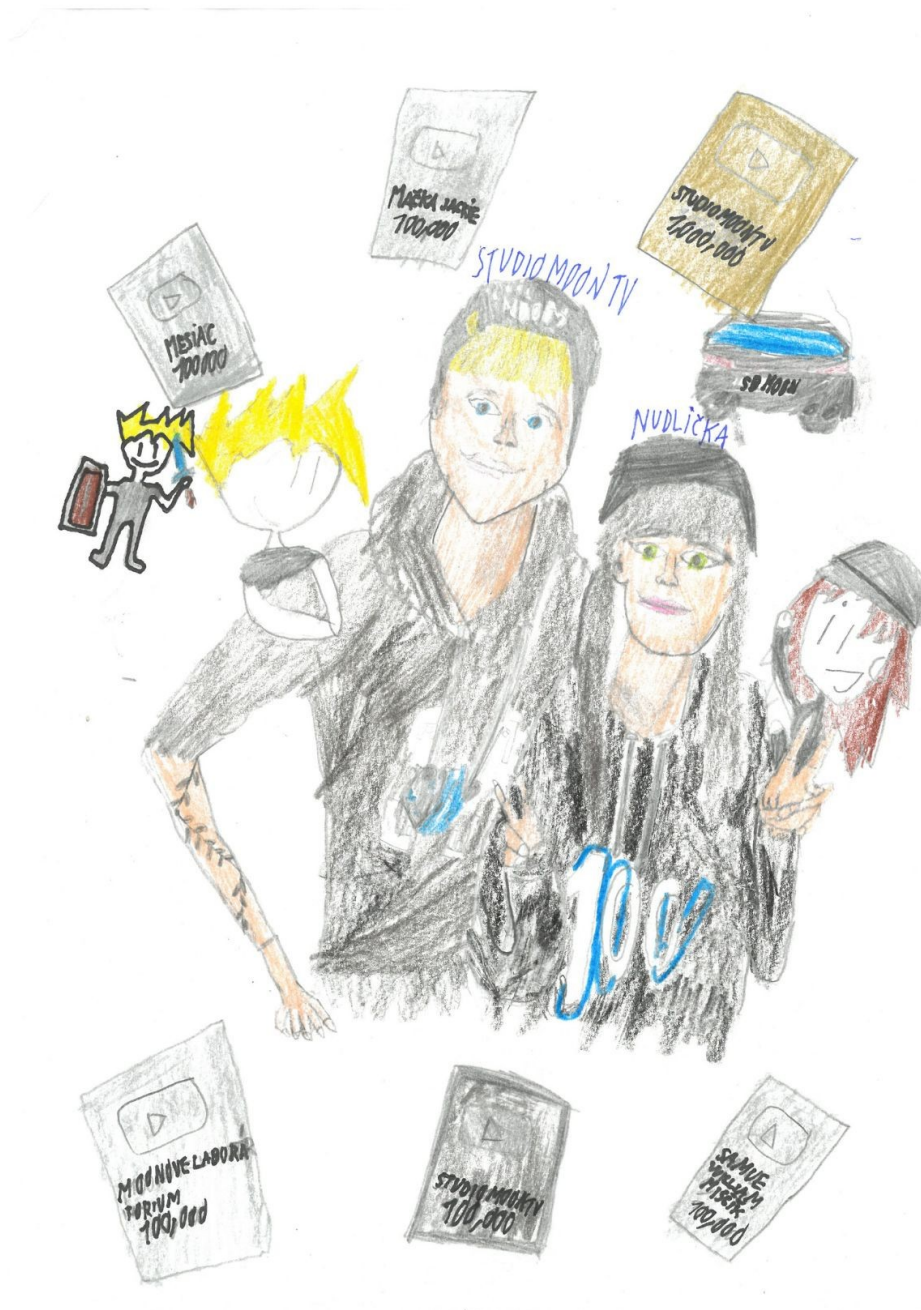
Marie Hudečková
5.B
ZŠ a MŠ Hronov

Matěj Jirman
6.A
ZŠ Velké Poříčí

Michal Kaválek
6.A
ZŠ Velké Poříčí

Jan Klusáček
5.B
ZŠ a MŠ Hronov

Gabriela Kubišová
6.A
ZŠ Velké Poříčí

Ema Kuhnová
6.A
ZŠ Velké Poříčí

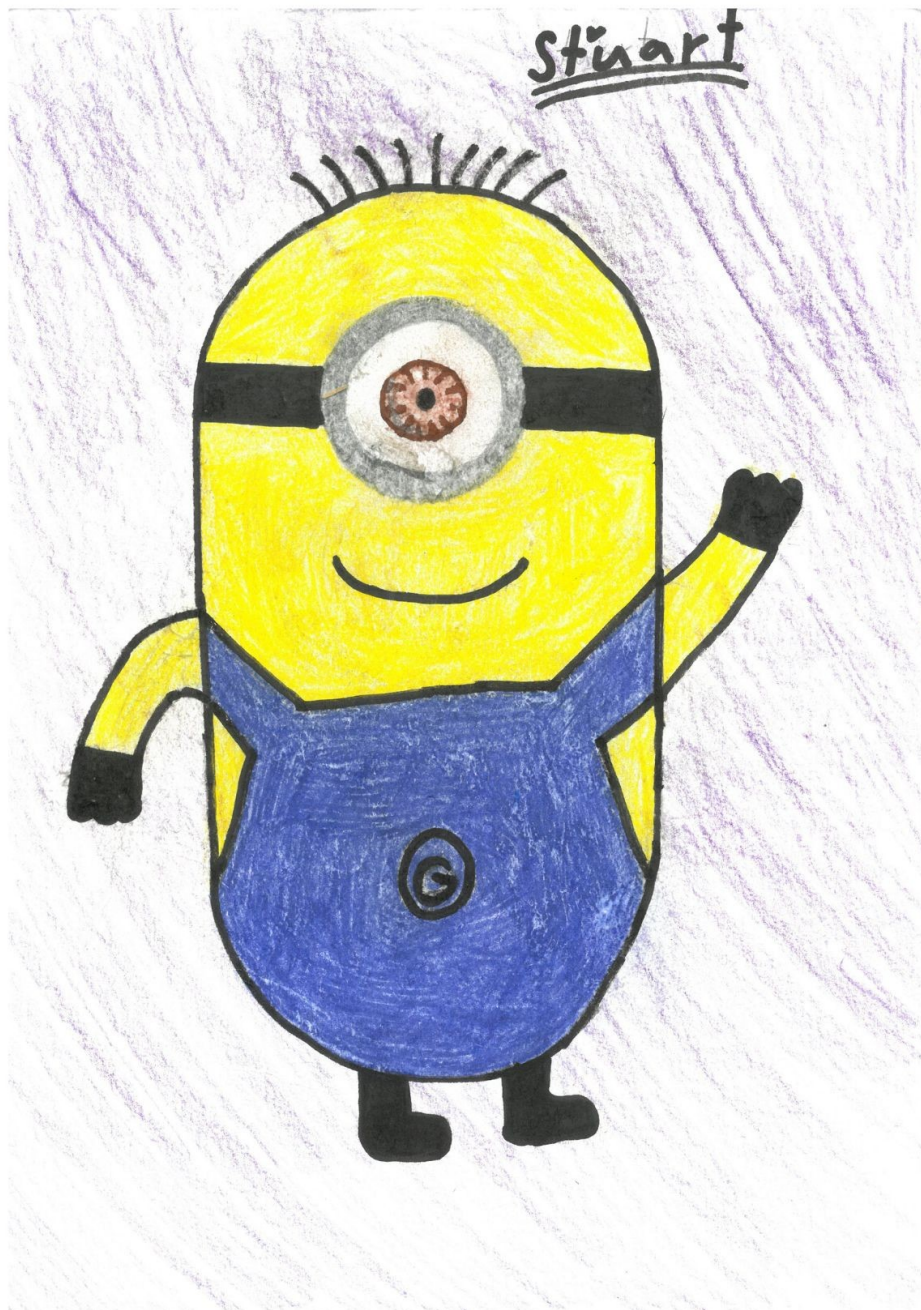
Adéla Kupská
6.A
ZŠ a MŠ Hronov

Vojtěch Langer
7. třída
ZŠ Velké Poříčí

Michaela Lazoková
7.B

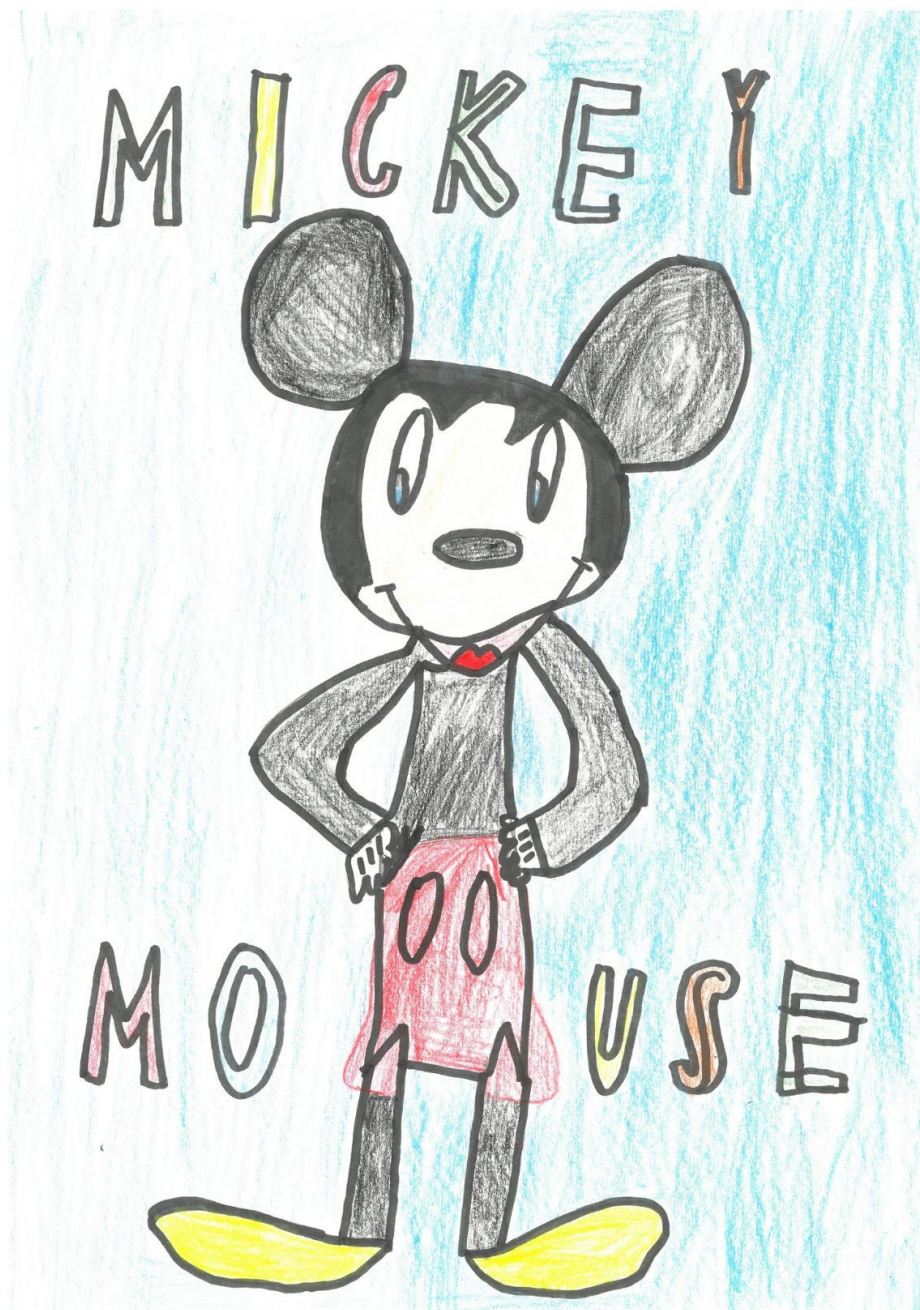
Alice Macurová
5.A
ZŠ a MŠ Hronov

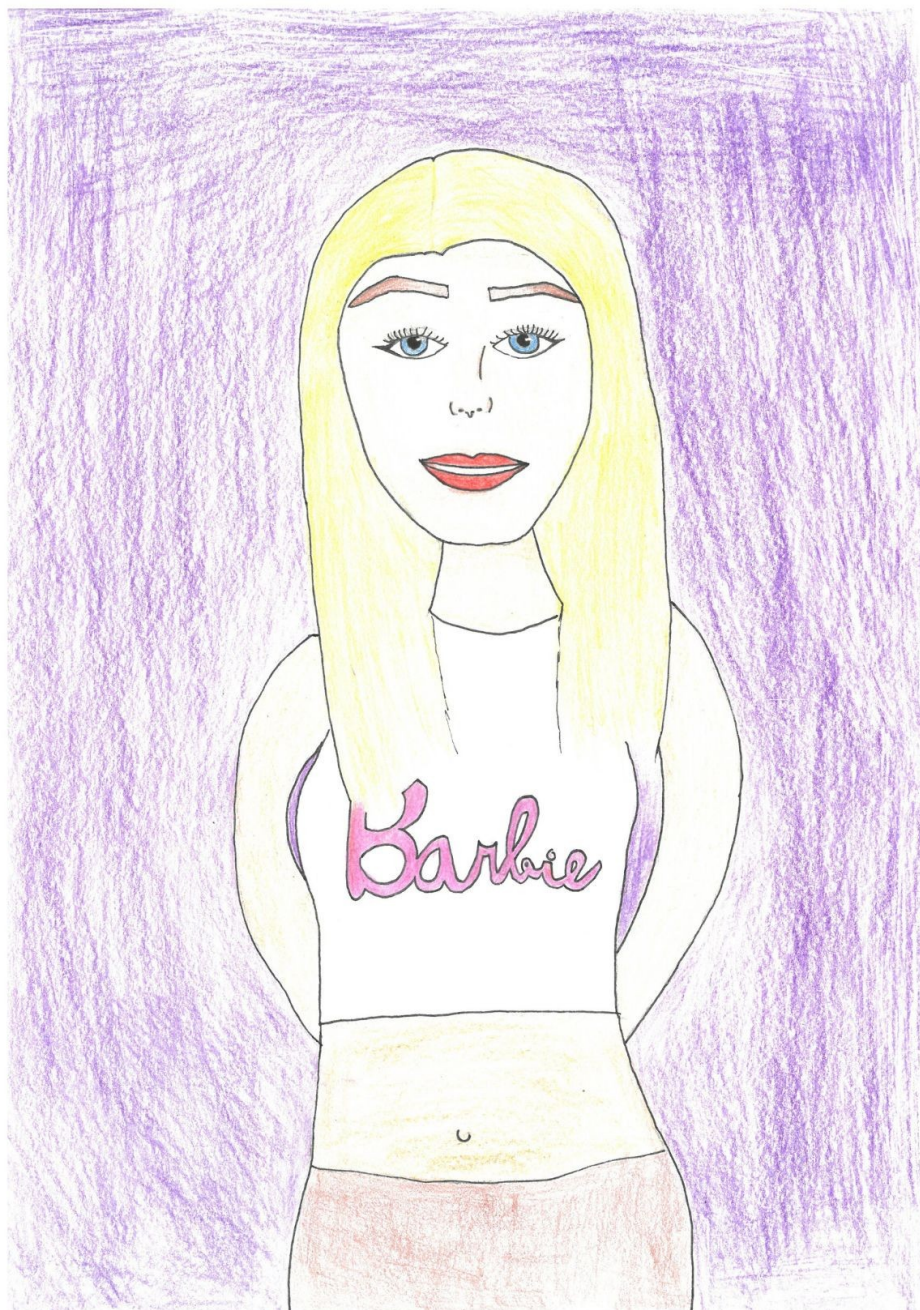
Máslová

Anna Matoušková
7. třída
ZŠ Velké Poříčí

Adam Navrátil
5. třída
ZŠ a MŠ Žďárky

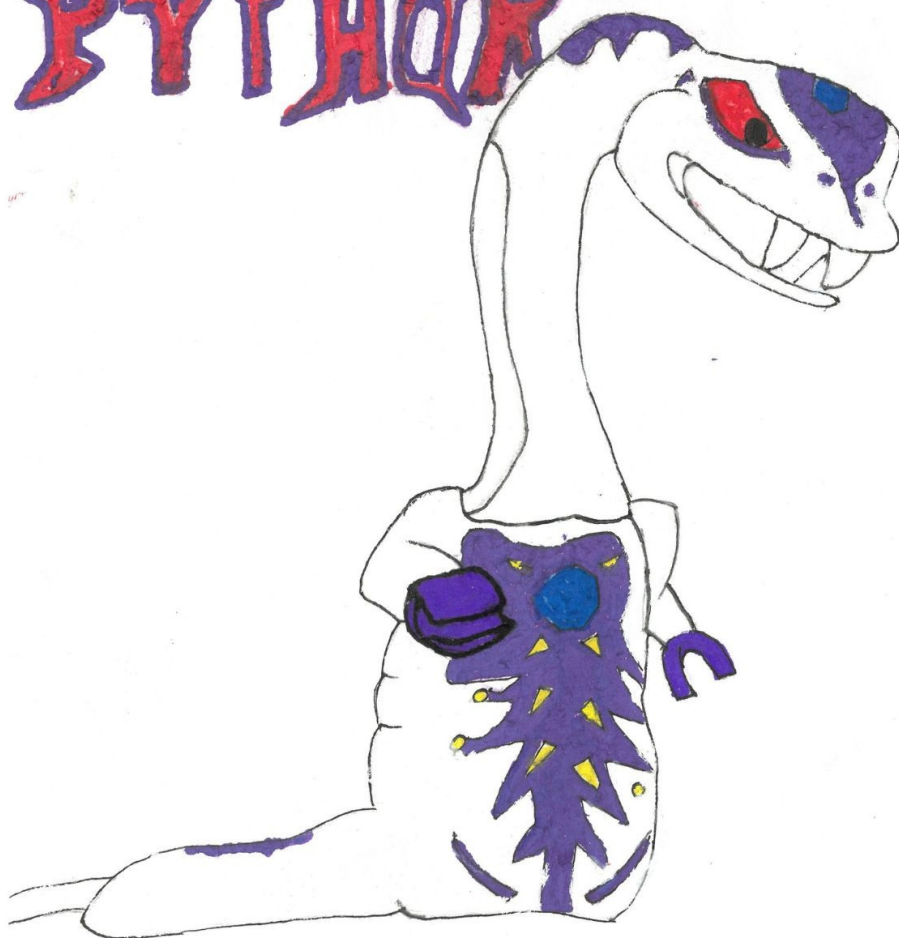

Karolína Pavlíčková
7. třída
ZŠ Velké Poříčí

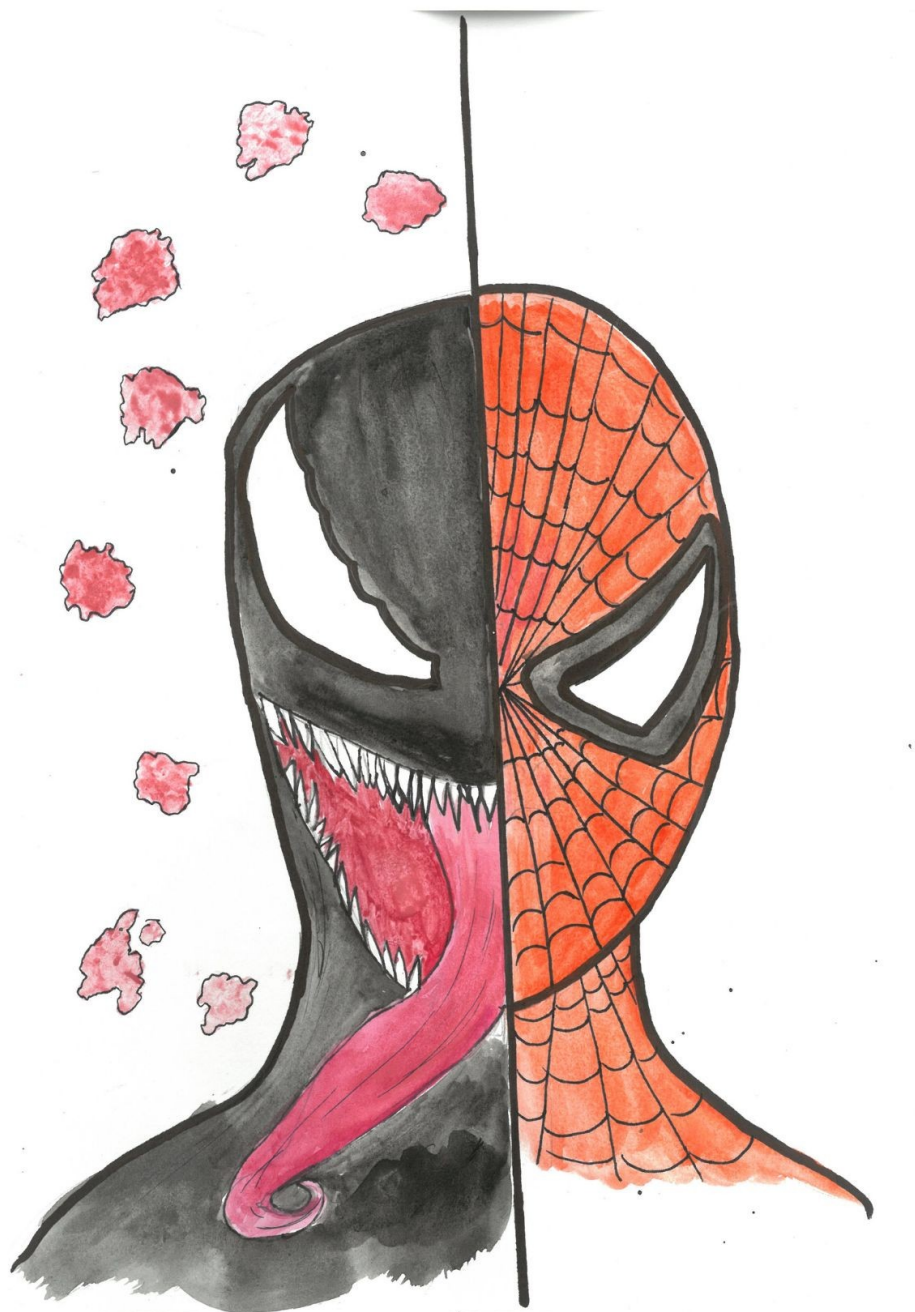

Tea Purašová
5.A
ZŠ a MŠ Hronov

NINJAGO PYTHOR

Jáchym Semerák
5.A
ZŠ a MŠ Hronov

Varvara Shaparna

6.A

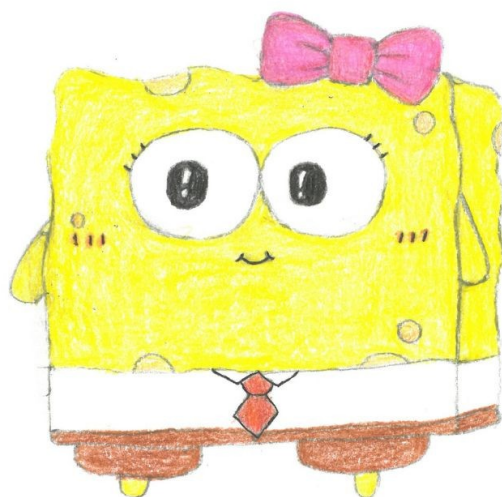
ZŠ Velké Poříčí

Antonín Stehlík
5.B
ZŠ a MŠ Hronov

Tereza Sučanová
5.A
ZŠ a MŠ Hronov

Gabriela Ševců
7. třída
ZŠ Velké Poříčí

Petra Šimková
5. třída
ZŠ a MŠ Žďárky

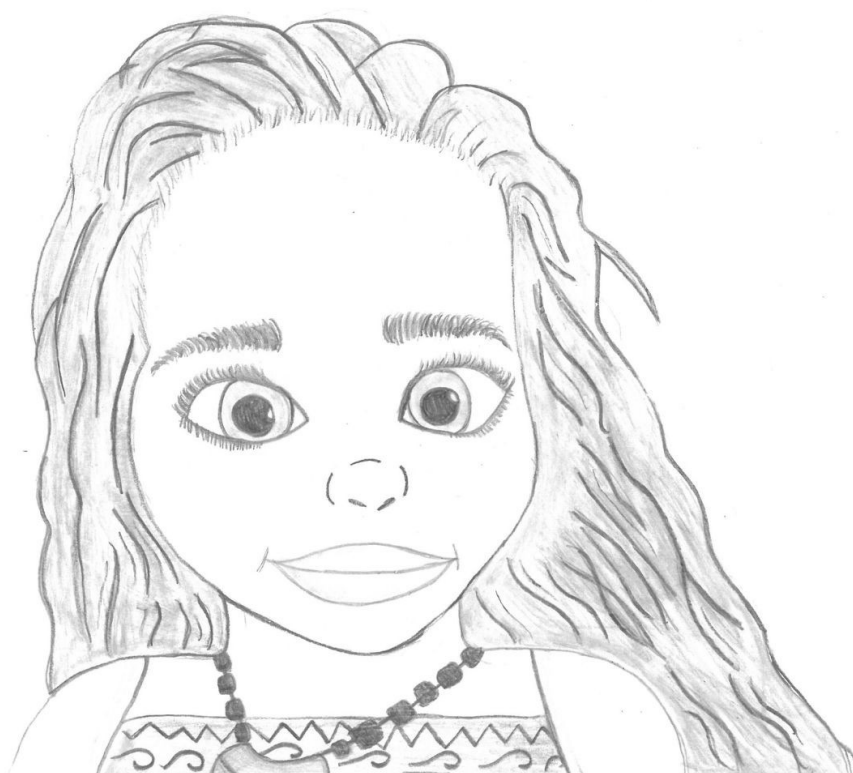
SPIDERMAN

Eliška Magda Šrollová

5.A

ZŠ a MŠ Hronov

Karolína Šromová
6.B
ZŠ a MŠ Hronov

Sára Valášková
5.A
ZŠ a MŠ Hronov

Anna Vítková
7. třída
ZŠ Velké Poříčí

Nikol Vítková
7. třída
ZŠ Velké Poříčí

Radek Voltr
5.A
ZŠ a MŠ Hronov

Barbora Voltrová
8.C

Sponzoři akce:
městys Velké Poříčí,
ZŠ Velké Poříčí a Rodičovská unie při
ZŠ Velké Poříčí

Poděkování všem zúčastněným, porotě a sponzorům.

Pokud najdete ve svém jméně chybu, omlouváme se, některá jména byla špatně čitelná.